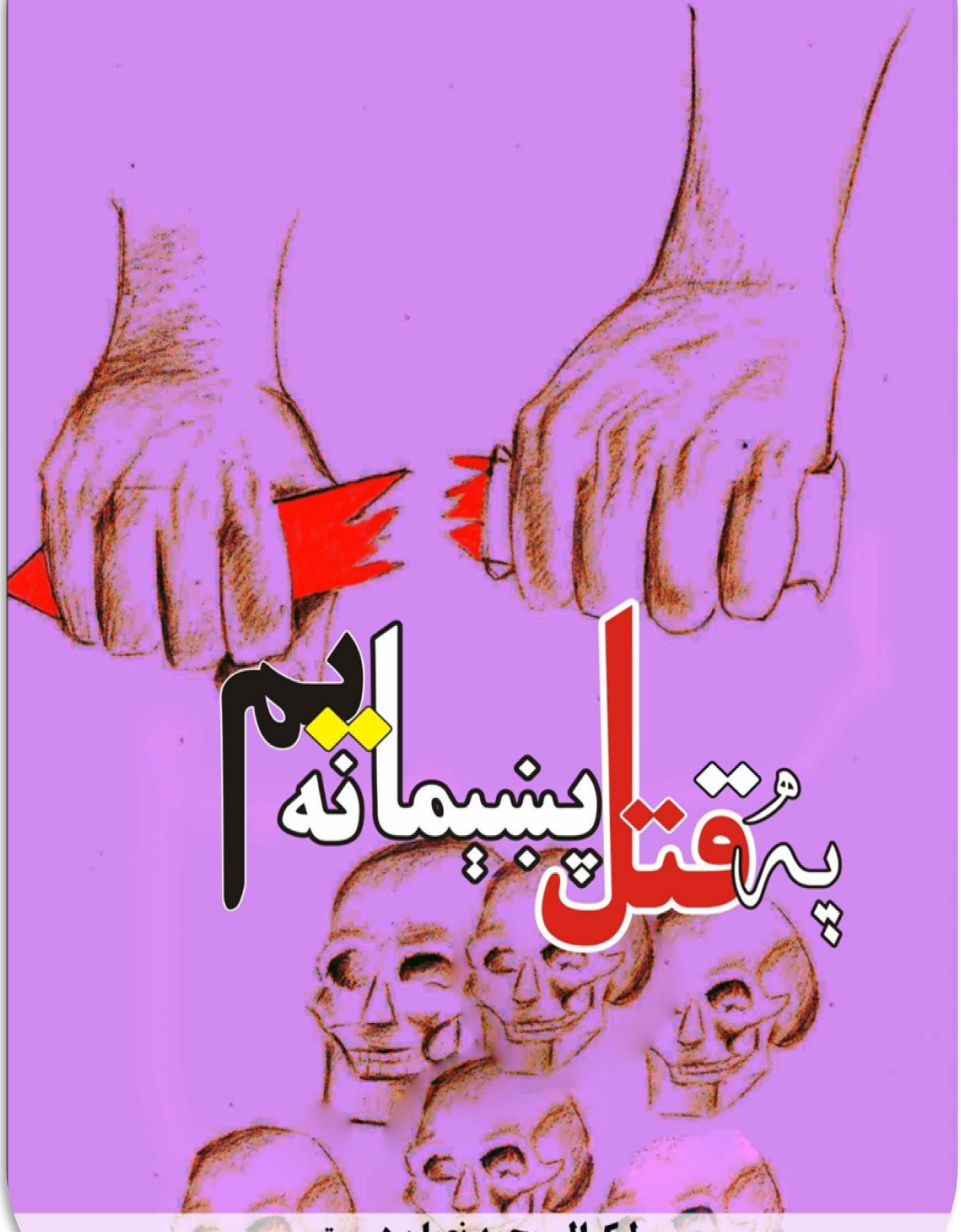

په قتل پښیمانه یم

لیکوال: محمد نعمان دوست

په قتل پښېمانه یم

لیکوال :

محمد نعمان دوست

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: په قتل پښېمانه یم

لیکوال: محمد نعمان دوست

کمپوز: لیکوال

ډیزاین: رحمن الله بهیر

د پښتنې انځورګر: حسیب الله رایان

انلاین چاري: مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنایي کتابتون

www.Larawbar.net

ډالۍ

رنځور لقمان ته، چې د ځوانيمرګ ورور غمونو يې له سترګو د ماشومتوب خواږه خوبونه لوټلي دي .

دوست

د کتاب لړلیک

قران شریف
اولاد
عدل
افتتاح
جرم..
حضرت یوسف ع
اللهاکبر، اشهدان لااله الاالله
ګناه ګار
مونږ لکه سمندري حیوانات
لوحو ته اړتیا
جنت
څومره سخت، څومره اسانه
نوي کالي
د اختر تحفه
ما ولې له ښکاره توبه وکړه
زما هدیره
ترورېستان
د نربچیان
د عمر اوسط
تېپې نجلۍ
د مور نصېحت
قاتله
په قتل پښېمانه یم
وروستۍ خبرې
د اختر کالي
یواځې
یه بچه کس کاهی
ماشومان
له وربځې وېره

وعظ
د خپلواکۍ جشن
مور
د بهرنیانو د راتګ یوه شپه
عجیبه مخلوق
هاوان
لقمان رنځور شو
مدافعان
شعار
مبارزه
ماشوم بې پلاره شو
کندهاري
عجیبه قضاوت
د خوسې سر
د آبادۍ وېره
چرګان
خاموش کلی
د مشر وعده
شوقي خود کشي
زمورډ کور کوترې
د ماشوم کرامت
د برکتونو میاشت
خشونت
سپۍ
د ماشومې ژړا
د ایبټ اباد په غره کې
کسات
پښتنو سره یاد ګاري عکسونه واخلئ
سپي ښښنه غوښته
مبارکي
بیټ نیکه

پیل

قرآن شريف

سليم په کوچنيو لاسونو د کتابونو له بکسې قران پاک راووېست، څو ځلې يې ښکل کړ او بيا يې د مېز پر سر کېښنود.

مور يې پرې غږ کړ:

زويه !

ستا خو نن د قران شريف ازموينه ده،قربان يې له نامه شم، ولې دې له بکسې راووېست ؟

هغه مخ ور واړو:

موري !ته رښتيا وايې، خو زه نور قران کريم ځان سره نه وړم.

هغې پرې سترګې راووېستې: ځوانيمرګ شې ، ولې ؟

د سليم ، ستونی ډک شو ، په ژړغوني انداز يې وويل:

موري!
مورې ته ملاصاحب ويلي چې، د قرانکريم بايد ډېر قدر وشي، بېځايه

غورځول يې لويه ګناه ده.

ا ، بله ورځ چې ښار کې چاودنه وشوه ، زما دوه ملګري په کې ټوټه – ټوټه شول، د هغوی قران شريفونه پاڼې – پاڼې په سپېرو خاورو پراته وو . سليم له کوټې ووت، موريې لړزې ونيوله، کله يې د مېز پر سر قرانکريم ته کتل او کله يې کړې ښېرا (ځوانيمرګ شې !) ذهن ته تله راتله .

۱۳۸۵، د ليندۍ ۲۴ مه

کابل

اولاد

ټولې میرمنې ترې راتاوې وې، چا په ژېړ کتوري کې چې آیت کرسي پرې لیکل شوې وه اوبه ورکولې، چا پرې یاد سورتونه چوفول او چا پټې – پټې اوښکې تویولې .

خو د کمینې دردونه هماغه شان مخ په ډېرېدوو .

یوې غږ کړ: له درې شپو ورځو راهیسې یې سترګې نه دي پټې کړي، په یوه چیغه ده. مورې ویل، کور کې به پرې خدای ورحمېږي خو داسې ونه شوه، باید د ډاکټر غم وخورو .

کمینه بیا کټ کې واوښته او له درده یې پر بازو خوله خښه کړه.

شېبه وروسته غلې شوه، په مخامخ ځړېدلې عکس یې سترګې خښې کړې:

زویه !

په تا مې له دې ډېرې سختې تېرې کړې وې، زما او د مرګ ترمنځ هیڅ نه و.

خو چې دنیا ته راغلې، هرڅه مې هېر شول، ستا هر پل اخیستو راته نوې امیدونه را کول.

یو دم یې مخ سور شو ، سترګو کې یې اوښکې ښکته او پورته وګرځېدې ، شونډې یې ژر- ژر رپېدلې .

زویه!

ته خو لا زلمی شوی هم نه وې چې... یو چیغه یې له خولې ووته او له کټه راپرېوته .

را ټولې میرمنې حیرانې وې، په څه خوارۍ یې کټ ته پورته کړه، یو ناڅاپه بیا نیغه کېناسته، را غونډېو شوو ښځو ته یې مخ را واړو :

نه ، ډاکټر را نه ولئ، پرېږدئ چې مړه شم، زه د بل اولاد جنازه نه شم لیدلی، هغه هم راته ولي، وژني یې، دلته جنګ دی، جنګ ککرې خوري....

۱۳۸۹، کابل

عدل

له خو اونیو راهیسې د محکمو په دروازو ګرځېدم. عریضه مې لاس کې وشړېده.

چې د هرقاضي صاحب ترخنګ به مې د ترازو عکس او د عدل په اړه قراني آیتونه ولیدل، خوشحاله به شوم .

ځان سره به مې ویل: زه په حقه یم. خو دا چې ژر موضوع نه فیصله کېږي علت به یې داوي چې، ښه عدالت تامین شي .

نن بیا د محکمې خواته ولاړ وم. یو تن، چې شاید له پخوا یې ځارلم راباندې غږ کړ:

وروره ! عریضه خو دې وشړېده، خو که ځپلی دې هم وشړېږي حق به دې ترلاسه نه کړې .

ما هماغه شان ور ته د شک په سترګه کتل، چې هغه خبره پسې وغځوله: په جیب لاس وواهه ! په تشو ګرځېدلو نه شل کېږي .

اول خو په خبره ونه رسېدم، خو ورسته چې پوه شوم د هغه په مرسته مې قاضي صیب په ۵۰۰۰ راضي کړ .

احکام یې راکړل، خو کاغذونه یې رانه قید کړل او وعده وشوه چې، سبا به پیسې سپارم او اسناد به ترلاسه کوم .

سبا له وعدې سره سم ورغلم، په مېز مې ورته د هغو پیسو پاکټ کېښود چې، د لاس په تڼاکو مې پاکستان کې ګټلې وې.

قاضي صاحب، عینکو لاندې موسک شو ، خو چې پاکټ یې خلاص کړ او په کلدارو یې سترګې ولګېدې ، په تنده کې یې کږې وږې لیکې پیدا شوې (*) ، عینکې یې لرې کړې او بیا یې خوله پرانیسته :

افسوس !دا وطن به خاورې آباد شي، په خپلو افغانیو شرمېږئ!

تا نه دې اورېدلي چې، اطاعت د اولو الا مرو واجب دی؟ څو ځلې اعلان شوی چې، معامله دې په افغانیو کېږي او تاسې بدبخته ولس ... !

هغه پسې اوږده کړه : یو شور جوړ شوی، خوله په خوله همدا ناره ده چې په محکمو کې فساد دی، خو د خلکو د فساد او ناقانونۍ په اړه هیڅوک څه نه وایي .

قاضي صاحب ، هماغه شان لګیاوو خو ما په دیوالونو هغو لیکلو ایتونو او احادیثو ته کتل چې، د عدالت او بډو اخیستلو په اړه لیکل شوي وو .

۱۳۸۸،کابل

* دا مهال ،له کلدارو څخه د افغانیو ارزښت لوړ دی.

افتتاح

ليکه خلک ولاړ وو، يو تن چې نيکتايي په غاړه کې ټالۍ وهلې، له چاکليټو او شيرينيو ډک پتنوس په لاس کې نيولی و او مخکې وروسته کېده .

مخامخ يوه سره پټۍ بنده وه، رييس صاحب چې تورې عينکې يې تندي ته پورته کړې وې، تازه يې له خولې سګرټ وغورځو او له نورو رامخکې شو :

حاضرينو !

هميشه د موسسو او انجوګانو په فعاليتونو نيوکې کېږي، يو شور ګډ دی چې انجوګانو وطن لوټ کړ، د ملت په نوم راغلې پيسې يې وخوړې او ...

هغه، چې په سترګو کې يې د غرور خندا ښکاره شوه، مخامخ پټۍ ته يې لاس ونيو :

نن موږ د يوه داسې پول پرانيسته کوو، چې زموږ د کارکونکيو په ېبسارو هلو ځلو جوړ شوی دی. په دغه شان پُلونو خامخا په زرګونو ډالر لګېږي .

رييس صاحب، ځنګ ته ولاړ کس نه لويه قيچي راواخيسته، راټول کسان يې پټۍ ته نږدې راوبلل.

قیچي په پټۍ خوله ښخه کړه، پرې شوه او بیا داسې لاسونه وپړکېدل لکه د ۲۱ مې پېړۍ له کومې نوې اختراع چې پرده پورته شوې وي .

یو ولاړ سپین ږیري غږ کړ:

رییس صاحب !

په دې پول به یواځې موږ تګ راتګ کوو ، که د موټرو زور هم لري؟

رییس، په غرور وویل: تاسې خو پرې تېر کړئ ! او بیا یې له همدې خبرې سره خپل موټروان ته اشاره وکړه.

کروزین ورو-ورو را روان شو ، غره هار یې د لاسونو په پړکا کې ورک و ، چې کله یې مخکیني ټایرونه پله ته ورسېدل پول ولړزېد ، د سمتو توټې او کاڼي ترې را ولوېدل، موټروان ترې خبز کړ .

راغلو کسانو لاسونه په سترګو کېښودل او رییس صاحب د سیند په ځپو کې خپل موټر ته حیراني – حیرانې، کتلې.

۱۳۸۸، د وري ځلورمه

کابل

جرم

د يوه ملګري ليدو ته لاړم، په هټۍ کې يې څو نور کسان راټول وو ، هغه مې تر سترګو نه شو.

وه مې پوښتل: خپله دوکاندار چېرې دی؟

يوه وويل: هغه همدا څو شيبې وړاندې دولتي کسانو موټر ته واچو او له ځان سره يې يو وړ .

ژر مې وپوښتل: په کوم جرم ؟

يوه ځواب راکړ: په کلدارو يې سودا پلورلې وه او خبره يې پسې نوره هم وغځوله:

هغوی همدا ويل چې قانون بايد عملي شي، افغانۍ د افغانستان هويت دی، په خپل هويت شرم جرم دی.

موږ لا همدې خبرو کې وو ، چې ملګری مې راننوت.

په خندا مې ورته وويل: څومره په غور او فش يې وړی وې ، ماوې خدازده څو مياشتې به د تورو تنبو شاته يې، ته خو بېرته راغلې.

هغه ځواب راکړ: ماهم همداسې ګڼلې وه، خو ښه و ، جيب کې مې کلدارې وې چې، ور مې کړې زړونه يې رحم شول.

۱۳۸۲، کابل

حضرت یوسف علیه السلام ته!

ای د خدای ج نیازبین پیغمبره! ای د خوبونو رښتینه تعبیر کونکیه!

تا چې د مصر په زندان کې د کوم بندي خوب ته تعبیر کړی و ، رښتیا شو .

تا د هغه زنداني سړي خوب ته چې، پر سر یې د ډوډۍ شکور و او مرغانو ترې تښتولې وې، تعبیر وکړ چې، عمر یې ختم دی او په دار به وځړول شي، رښتیا هم همداسې وشو.

ای تر ټولو انسانانو حسینه!

موږ هم یوه رښتیني تعبیر ته اړتیا لرو ، زموږ له لاسونو هم خلک ډوډۍ تښتوي.

زموږ په نوم راغلې د سوال پیسې د ځو جنابانو جیبونو ته ځي.

موږ په تنها کو لاسونو ګټلې پیسې د دې لپاره ورکوو چې، په عریضه مو یو تش لاسلیک وشي.

له موږ نه په هغو ادارو کې هم پیسې اخیستل کېږي، د کومو پر دیوالونو چې (و اذا حکمتم بین الناس ان تحکموا بالعدل... الایه) لیکل شوی وي.

خو ای د خدای ج نیازبین پېغمبره!

دا خوب نه دی

دا هر څه دلته په وینه کېږي.

د دې تعبیر له چا وغواړو؟

موږ په داسې زمانه کې ژوند کوو چې، په ډېرو رښتینو یې هم باور نشو کولی.

خو که موږ ستا په تعبیر قیاس وکړو نو دوه نتیجو ته رسېږو:

یا زموږ د ولس عمر ختم دی او یا د دې نظام!

۱۳۸۸د غویي ۲۸مه

کابل

الله اکبر ، اشهد ان لا اله الاالله و...

یو ناڅاپه له یوې قوي چاودنې سره ، غېږ – غېږ لنبې پورته شوې . موټر هوا ته جګ شو او بیا د سړک ترغاړې را پرېوت.

سمدستي له نږدې باغه څو تنه په بېړه را ووتل ، د ماشیندارو شپیلۍ یې موټر ته سیخ کړې .

وسلوالو مخ په موټر منډې وهلې، د ټوپکو له شپېلیو یې سوراور بادېده او له هرې ز سره یې د (الله اکبر) شعارونه ورکول.

له جوماته مو ورمنډه کړه، د پولیسو شین رنجر موټر غلبیل – غلبیل شوی و ، چلونکي یې پر اشترنګ سر ایښی و او یو بل، موټر نه لاندې په وینو کې لاس او پښې وهلې .

د هغه شونډې ورو –ورو خوځېدلې ، خو د غږ پر ځای ترې وینه راوتله .

سر مو ورنږدې کړ، خو یوازې د (اشهد ان لا اله الاالله ....) مبارکه کلمه مو تر نیمایي واورېده او نور یې روح والوت.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د تلې ۱۲ - مه

کابل

ګناهګار

څو ځلې يې سپين سان په لاس کې واړو او بيا له دوکانه ووت. شيبه وروسته بېرته راننوت.

کله يې جيب ته کتلې او کله يې په سپېرو ګوتو، ټوټه لاس کې اړوله را اړوله.

چې څنګه يې را پام شو، را نږدې شو، يوه شيبه يې زما پر سر، پاچ پټکي ته وکتل او بيا يې وويل:

زويه !ملا يې ؟

ما ويل نه بابا ، ملا نه يم، خو څه ناڅه کتابونه مې لوستي ، خيريت خو به وي ؟

په موټي کې يې پيسې نيولې وې، لاس يې اوار رپېده، ښه رانږې دې شو:

زويه!

دوه بچيان يې راته غبرګ وژلي ، خو ماسره دومره پيسې نه شته چې پوره کفنونه پرې واخلم، که کفن لنډ شي ګناه ګار خو به نه شم ؟

د ۱۳۸۷ د چنګاښ ۹مه

کابل

مونږ لکه سمندري حيوانات

حيواناتو په ډېرې خوارۍ، يو خوا بل خوا حرکت کوو. يو دم به سمندر ته وښوييدل، د اوبو په څپو کې به ورک شول، بچيانو به يې له وچې ورکتلې او له خوښۍ به يې سرونه خوځول.

خو،يو نا څاپه له اوبو را وتل پيل شول، په څه خوارۍ وچې ته را پورته شول، هر يو د خپل بچي څنګ ته ودرېد او کوښښ يې کاوه چې پټ يې کړي.

حيران وم، ما ويل ولې د دوی د خوشحالۍ پر دنيا داسې ژر د وېرې وربځه خپره شوه؟ ولې ميندې خپلو بچيانو ته پرېشانه دي؟ او...

ګورم چې له لرې د کفتارو (يو ډول ښکاري ژوي) يوه ډله د دوی خوا ته را روانه وه. د هغوی په هرګام نږدې کېدو، د بحري مخلوق اندېښنه زياتېدله، نا قراره ول. اخوا دېخوا يې مړې – مړې، غاړې اړولې را اړولې.

ښکاريان را ورسېدل، ژبې يې را ويستلې وې، له بحري حيواناتو ګرد تاوېدل.

يو دم يوه ټوپ کړ، يو تنکی بچی يې له څټه ونيو، د مور له خوا يې را کش کړ، نورو کفتارانو هم ورته بريدونه پيل کړل.

خو سمندري ژوي هماغه شان ځای په ځای ولاړ وو، سرونه يې خوځول او د ښکاريانو په پنجو کې يې د خپلو تنکيو بچيو وروستيو سلګيو ته کتلې.

شيبه وروسته د ډېرو ميندو غېږې خالي شوې او ورو-ورو بېرته سمندر ته تشې غېږې ښکته شول.

دا د نشنل جيوګرافيک چينل يوه په زړه پورې ټلويزيوني پروګرام و، شايد د ياد پروګرام چلوونکيو په ډېر زحمت چمتو کړی و.

شايد، هغوی د سمندر په غاړه ډېر انتظار کړی وي، ترڅو داسې صحنې فلمبرداري کړي.

خو که دوی زمونږ کلي ته راشي، په یو ساعت کې دغه شان پروګرام جوړولی شي، دلته هم هره شیبه د میندو له غېږو بچیان جلا کېږي، دلته هم میندې د خپلو اولادونو د وروستیو سلګیو تماشا کوي.

دلته هم ډله_ ډله ښکاریان ګرځي، یو ناڅاپه راټوپ کړي، د میندو له غېږو د هغوی د زړونو قطرې جلا کړي او په دار یې وځړوي، کله د ټوپک میله راټیټه کړي، د یوځوان سینه غلبیل کړي او د مور مخ د خپل بچي په وینو سور کړي.

کله له هوا نه یو کور په نښه شي، په لمبو کې ورک شي او بیا میندې په پلو کې د خپلو اولادونو هډونه راټولوي.

او کله....

زمونږ میندې لاسونه او پښې لري، خو لکه بحري ژوي ځای پرځای ناستي وي، حرکت نه کوي. یوازې رډې- رډې ګوري.

دوی د جګړې بلا دومره وېرولي چې، په ژوندون یې دم ختلی دی. هره ورځ یې غېږې له اولادونو خالي کېږي.

میندې ، د تور دیو د غاښونو خرپا اوري چې، د دوی د بچیانو په هډونو شخوند وهي، دا ننداري له کلونو راهیسې روانې دي او لا یې هم د ختمېدو هیله نشته.

۱۳۸۹، د سلواغې ۵مه

کابل

لوحوته اړتيا

هغه وخت ماشوم وم. د ښکار دومره شوقي وم چې، د هيڅ ښکلي مرغه په وژلو مې زړه نه خوږېده .

کله به مې چې کوم ښايسته مرغه وويشت او د حلالولو په وخت به يې راته په لاسونو کوچنۍ منګولې ولګولې نو زړه به مې لږ څه نرم شو ، خو ډېر ژر به رانه دغه احساس کډه وکړه. پر مرۍ به مې ورته چاقو راکش کړ، د مرغه پنجې به سستې شوې، بانه به يې سره ورغلل او څو څاکي وينه به تويه شوه .

صله رحمي مې هغه وخت زړه ته لاره ومونده ، کله چې مې څو لوحې وليدلې .

که پاکستان ته تللي ياست، نو دا لوحې به تا سو هم ليدلي وي .

زموږ کور هريپور کمپ کې و ، او چې کله به له پېښوره ور روان شوم، نو چېرته چې به ځنګلونه مخې ته راغلل، ځان سره به مې ويل: کاش ! چې لينده يا ټوپک راسره وی.

خو چې د سړک د غاړو په لوحو به مې نظر ولګېد ، نو زړه به مې ولړزېد ټوپک نه به مې کرکه وشوه.

پر دغو لوحو به ليکل شوي وو: (جنګلي جناورو پر رحم کری) ياني: پر ځنګلي ځناورو ورحمېږئ!

دا لوحې مې، هلته نورو لويو لارو باندې هم ليدلې او په هرځل ليدلو به يې دومره اغيزمن کړم، چې د نه ښکار سوګند به مې وکړ.

زه خو وايم چې،دا لوحې دلته هم په کار دي، چېرته چې دوه -درې کورونه هم وي،نو دا لوحې دې ورته ولګول شي او پرې ودې ليکل شي:((د خدای ج په حسين مخلوق (انسان) رحم وکړئ !))

خو دا لوحې يوائې په پښتو او دري نه دي په کار، په انګريزي، اردو، عربي او ... دي هم وليکل شي، دلته خو د هر هېواد ښکارېان ګرځي کنه!!!

۱۳۹۰، د زمري درېيمه

کابل

جنت

يو ناڅاپه څو خړ رنجر موټرونه ودرېدل. وسلوال کسان تري په بېړه رابښکته شول. ورپسې له يوه موټره څو کسانو يو تابوت را کوز کړ او بيا يې مخامخ کورته ور د ننه کړ.

وروسته يو ځوان، چې پوځي کالي يې پرتن و ، د بورې مور پښو ته ټيټ شو او بيا يې په ژړغوني انداز وويل:

مورې ډېر زړور او صادقه سرتېرى له لاسه ورکړ ، هغه ډېر ديندار و ،حتى په جګړه کې يې هم لمونځ نه قضا کاوه.

خداى ج به يې حتماً و ښښي، د وطن او دين په لاره کې قربان شو ، اوس به يې روح په جنت کې وي.

پوځيان ووتل، لا څو ساعتونه تېر شوي نه وو چې، بيا د کلا مخې ته شور شو ، څو تنه چې، ول – ول لنګوټې يې په غاړو کې پراته وو ،په بېړه يې تابوت را د ننه کړ.

يو تن چې، د پټکي په پيڅکه يې اوښکې وچولې بوډۍ مورته، چې حيرانه ولاړه وه، ور نږدې شو:

ته بختوره يې، د شهيد مور يې، ستا زوى د اسلام په لاره کې سرکښېنود. د خداى پاک رضا يې حاصله کړه ،اوس به جنتونو کې ګرځي.

بوډۍ مور د دواړو تابوتونو منځ کې حيرانه ولاړه وه، کله يې ورو لمسيانو ته چې، په خاورو پړ مخې پراته وو، کتلې او کله يې غبرګو تابوتونو ته.

يو ناڅاپه يې چيغه کړه:

دا څنګه جنت او د خدای ج رضا ده ؟؟ چې يو ورور يې د بل په وژلو ترلاسه کوي ؟؟

۱۳۸۶، د مرغومي ۴مه

کابل

ځومره سخت، څومره اسانه

تابوت یې یوه ورځ مخکې کلي ته ر سولی و ، جنازه نه وه شوې چې، زه هم ور ورسېدم. لا هم له هرې خوا نه خلک لکه د مچیو سیل را روان ول.

د کلي په دېره کې ټغرونه غوړېدلي وو ، خو خلکو ته ځای نه و ، په شاوخوا ډېرو او دیوالونو هم ناست وو.

د کور ور په دواړو پټونو پرانیستی پاتې و ، انګړ کې یو شور جوړ و ، ځو نجونې به یو دم پرکټېور تېیتې شوې، په کفن به اوښکې یو په بل پسې لویدلې او بیا به یو چا په زوره غږ کړ :

مه ژاړئ ، شهادت یې مه خرابوئ ! خو وروسته به له همدې خولې هم چیغه ووته.

چې ځنګه به په دروازه نوې میر منې را ننوتلې، نو ماشومان به یې له غېږو وغورځول، په کټ به یې ورمنډې کړې او بیا به یې چیغو دیوالونه په لړزه راوستل.

د مړي په پزه کې سپینې پاغوندې ایښودل شوې وې، سترګې یې پټې وې،خو شونډې یې پوره نه وې ورغلې، شاید غوښتل یې څه وواېي ، لړترلړه د خپلې وژنې علت وپوښتي، خو غږتري نه را وته.

شیبه وروسته، ځو تنه کورته راننوتل، یوه غږ کړ: د وروستي ځل لپاره یې وګورئ ! جنازه شروع کېږي.

میرمن یې له واړه زوی سره راغله، خو زړه یې ټینګ نه شو کړای، بیرته یې په کوټه ورمنډې کړې.

ماشوم تر ډېره د خپل بې روحه پلار په سینه سر ایښی و ، خلکو ترې راکش کړ او کټ پورته شو .

هدیره کې ځو ځایه له تازه قبرونو میرمنې راټولې وې، زموږ په رسېدو یې چیغې ټپ کړې.

ملا صاحب، له دفن وروسته په قبر وعظ پیل کړ، خلکو یې خبرو ته سرونه خوځول خو زه خپل فکر کې تللی وم:

ماویل: خدایه !

مورې خو هره ورځ اورو: په لسګونو وسلوال طالبان ووژل شول، دومره پولیس، دومره ملي اردو او یا ګڼ شمېر ملکي وګړي ووژل شول.

دا خو ټول زموږ د کور خلک دي، زموږ په کورونو کې خو هره ورځ همدا حال دی.

لویه ربه ! اورېدل یې څومره اسانه دي او زغم یې څومره سخت دی!

خدایه ! داسې وخت به هم راشي چې، خبرونه مو په مرګ نه وي شروع شوي ؟

۱۳۸۸، کابل

نوي کالي

چې څنګه د اختر له لمانځه را ووتم، په مخامخ هدیره مې سترګې ولګېدې. سرې او شنې جنډې داسې رپېدې، لکه دوی چې هم د اختر مبارکۍ ته په تمه وي .

ورتاو شوم، له ما وړاندې څو میرمنې راغلې وې، چا شناختې ټکولې، چا د قبرونو پر سر ولاړو بوټو ته اوبه ورکولې او چا د قبرونو جنډې نوې کولې.

ما هماغه قبر ته کتل، چې پر سر یې مات بنګړي لمر ته ځلېدل. هغه یې تازه وژلې و ، جنډه یې نوې وه او لا یې د قبر له شاوخوا را تاو ، اغزي نه وه لرې شوي.

یو ناڅاپه مې شاته د پښو دربهار شو ، یوه میرمن ورخطا را روانه وه او ګډوډ ګامونه یې اخیستل .

د یوه لنډ قبر خواته کېناسته، کله به یې شناخته وټکوله، کله به یې پر قبر سر کېښود او کله به ترې ګرده را تاوه شوه .

بیا یې شناخته وټکوله او ترڅنګ یې غلې کېناسته. له توري غوټې یې سپین کالي چې په ګریوان کې یې کوچنۍ هنداري لګېدلې وې، را ووېستل، پر قبر یې اوار کړل او بیا یې خبرې شروع کړې:

هه بچې، ضد مه کوه ! واخله کالي دې پلار راوړل. د قبر پر سر یې داسې ورو- ورو لاس واهه لکه هغه چې یې د زوی تنکۍ مخ وي .

زويه ! ته نوو کاليو ته ډېر هوسېدې، خير دی تېر اختر دې پلار سره پيسې نه وې، واخله واغونده !

يو ناڅاپه سلګيو ونيوله:

بلا دې واخلم زويه ! ستا په نصيب کې نوی کفن هم نه و ، ستا تنکی بدن پرچو ډېر شيندلی و ، په هماغه زړو کاليو کې يې ښخ کړې .

زويه ! ضد مه کوه، ته خو بل ورور هم نه لرې، زويه... !

مور هماغه شان غلې –غلې لګياوه، د هغې اوښکې او پر قبر د غوړېدليو کاليو د ګريوان کوچنۍ هندارې لمر ته يو شان ځلېدلې .

۱۳۸۲، کابل

د اختر تحفه

چې څنګه ماشومانو د پلار په لاسونو کې پلاستیکي کڅوړې ولیدې، ورمنډې یې کړې، سترې مشي هېر شول، هر چا په کڅوړو کې خپل نوي بوټونه لټول .

خو کلثوم په انګړ کې دغه ننداره، د خونې له کړکۍ څخه کوله. پلار یې راننوت، څو جوړې بوټان یې د هغې مخ ته کېښودل:

لورې خپله یې خوښ کړه!

کلثوم یوه جوړه خوښ کړل، دواړه یې خوا په خوا کېښودل، ښکلي برېښېدل، کوچنی لاس یې پرې را تېر کړ .

یو ناڅاپه پورته شوه، خو بېرته رنګه بنګه را ولوېده، مور یې بسم الله کړ.

ټول غلي وو ، کلثوم بېرته بوټان له مخې لرې کړل: نه ، نه یې غواړم .

مورې ته وواېه !؟ په بوټانو څه وکړم؟ هر څه جوړه ښه ښکاري، زه د بوټانو جوړه نه خرابوم.

د مور سترګې د کلثوم په لور پرانیستې پاتې وې او له سترګو را روانې اوښکې یې یوه –یوه ګرېوان ته څڅېدله.

کلثوم ، بیا په غریو نیولي غږ وویل:

موري ! دوی نو ولې زما د پښو جوړه خرابه کړه؟ ولې یې په یوه پښه کړم؟ زه خو اختر کې چاکره هم نشم تلی، زه بوټان نه غواړم.

موري!

دا بوټان واخله، د هغه چا کورته یې یوسه چې،راکټ یې ویشتلی و او ورته ووایه :

زما لور اوس بې پښې ده، واخله دا بوټان دې خپلې نازولې لورته د اختر په تحفه کې ورکړه.

۱۳۸۲ ، د تلې ۲۲ مه

کابل

ما ، ولې له ښکاره توبه وکړه!؟

له کوچنوالي مې ښکار سره مینه وه. کله – کله به مې په ویشتلي مرغه چې، د حلالولو پروخت به یې د خلاصون لپاره وروستۍ هڅه کوله او په لاس به یې راته منګولې لګولې، زړه خوږ شو. وه به لړزېدم، خو له ملایانو مې اورېدلي و چې ، ښکار مباح دی.

ثواب او وبال نه لري، همدې زړور کړی وم،همدا لامل دی چې د زرګونو ښکلو او ښایسته مرغانو ژوند مې اخیستی دی .

خو پوهېږئ !؟

یوه ورځ، له سرو توتانو په یوه ډکه شنه ځانګه مرغۍ ناسته وه، توت یې خوله کې نیولی و. د بادي ټوپک شپیلۍ مې ور برابره کړه .

هغې ولیدم .و ترهېده.وزرونه یې ببر کړل.خولا پورته شوې نه وه چې، ساچمه یې پرسینه ونښته او په شا لاړه .

له شنو پاڼو د مرغۍ خړې ښکې یوه په بل پسې ځمکې ته ورو –ورو را روانې شوې او مرغۍ والوته .

ور پسې ځارو شوم. هغې د کلا د دیواله په یوه چاودکې ځاله جوړه کړې وه، په څه خوارۍ یې ځان ور ورساوه .

ليکه وينه پر ديواله را وبهېده، په ځاله کې د وړو مرغيو -چې لا يې بڼکې پوره کړې نه وې- شور جوړ شو.

ټولې ترې راتاوې شوې، خو هغې سر کښېښود. له مښوکې يې غوټې – غوټې وينه راوتله او وړو بچيانو يې ورته وزرونه ټپول.

لاسونه مې سست شول، ټوپک رانه ولوېد او ديواله ته تکيه ودرېدم.

ماويل: خدايه !

زموږ په هېواد کې خو هره ورځ په سلګونو خوار او زار انسانان وژل کېږي، هغوی ته هم دغه شان واړه،وړي او لغړ بچيان په تمه وي. هغوی هم د پلار لاره څاري خو، ټوټې – ټوټې يې ورته راوړي.

خدايه !

ته ډېر ستر ذات يې، ستا د خلقت شهکار هره ورځ وژل کېږي، خو لا د ويشتونکيو متې غښتلي دي او لا يې له ماشې ګوتې نه دي لرې شوې.

ای لويه خدايه !

په خپل قدرت د ويشتونکيو لاسونه سست کړه. ټوپک ترې وغورځوه، پرېږده چې زموږ وړي او لغړ ماشومان له خپل سترې پلاره په مينه را تاو شي، پر اوږه يې ورته سرونه کېږدي او خوږې کيسې ترې واوري.

۱۳۸۷، کابل

زما هديره

ملګرو !

زه په يوه هديره کې ژوند کوم، د ورځې په وينبه او د شپې په خوب مړي وينم.

اوس راته ژوندي انسانان هم ګرځنده جسدونه ښکاري.

چاته چې لاس ورکړم، د لاس يخني يې احساسوم، بېرته يې ترې را کش کړم، فکر کوم مړي ته مې لاس ورکړی دی.

کله چې د خوب په هيله وغځېږم او سپين څادر په ځان راکش کړم، ځان راته مړی ښکاره شي. ژر را پورته شم. هنداري ته ودرېږم او چې کله مې کلمې ويلو ته شونډې په حرکت راشي او عکس يې په هنداره کې وګورم ، پوه شم چې لا ژوندی يم.

پوهېږئ ولې !؟

ملګرو !

زما په ملک کې هره ورځ په لسګونو انسانان وژل کېږي او چې هرچېرته ووژل شي لومړی احوال يې ماته راځي.

پوهېږئ ! دا هديره چې زه په کې اوسېږم چېره ده ؟

دا زما دفتر دی او زه يوه ژورنالست يم.

۱۳۹۰، د وږي ۱۲مه،

کابل، پژواک خبري اژانس

تروريستان

موږ په يوه غرنۍ سيمه کې ژوند کوو، هلته ټلويزيون څوک نه پېژني، خوځينې ـ ځينې يې راډيوګانې اوري.

زه هم يوه زړه را ډيولرم ، چې کله يې چالان کړم، ماشومان مې رانه د ځينو خبرو او کلمو په باره کې پوښتنې کوي.

له څو ورځو راهيسې يې رانه د تروريست د مانا پوښتنه کوله، خو ما نه کله ليدلي وو او نه يې په مانا پوهېدم.

هغوی مې په همدې تېرويستل چې، تروريستان په ښار کې دي او چې کله لاړو خپله به يې ووينئ.

په دې وروستيو کې ننګرهار ته د يوه خپل کور ته تللي وو، په همدې ورځ هسکه مينه کې بمباري شوې وه .

راډيو بيا د خارجيانو له خولې د ترهګرو د وژنې خبره پرله پسې تکراروله، ماشومان مې شله شول، بله پلمه مې نه وه، د بمبار سيمې ته لاړو:

د ماشومانو خواره واره جسدونه پراته وو، نيم ژوانده بدنونه په وينو کې شتهېدل.

کوچنيان مې ورو-ورو راته نږدې کېدل، کلک يې نيولی وم.

يودم يې له قوي چيغې سره منډې کړې، پښې مې سستې شوې وې، هغوی پسې مې د منډو وهلو وس نه و ، ډېرې نارې مې وکړې.

خو هغوی په شا نه کتل او يوائې همدا نارې يې وهلې: مور ترور يستان يو و ، مور هم وژني!!

۱۳۸۲،چنګاښ

کابل

د نر بچیان

د سړک دواړو غاړو ته خړ ټانکونه ولاړ وو ، پر سر یې درنې ماشینداري نصب وې او شپېلۍ یې مخامخ غره ته سیخ کړې وې.

د ماشیندارو شاته تنکي زلمیان ګوته په ماشه دربدلي وو او سترګې یې په غره نښتې وې.

دا د جلال اباد ـ اسعداباد لویه لاره ده ، چې له شنو پټیو تېرېږي او د غنمو شنه فصلونه یې باد ته اتڼونه کوي.

په موټر کې ناست یوه سړي وویل: له دغو غرونو کله – ناکله پر سړک ډزې کېږي، ځکه د ملي اردو سرتېرو دلته مورچلې نیولې دي.

بل غبرګ کړ: د نر بچیان دي چې ډزې کوي، که دوی نه وي وطن رانه پردي نیسي.

دوی خپلو کې په همدې موضوع خبرې کولې، خو زه بل فکر کې تللی وم. ماته د ننګرهار ګوشته ولسوالۍ یادېده.

پر دغه ولسوالۍ دا څو یم ځل دی چې، پاکستاني پوځونه ځمکني او هوایي بریدونه کوي، خلکو له وېرې کورونه پرې ایښي دي او که بریدونه همداسې روان وي نو د ډیورنډ کرښې ساحه به نوره هم پراخه شي.

ځان سره مې ویل کاشکې دا (د نر بچیان) پر ګوشتې برید کونکیو ته هم خوله ماتونکې ځوابونه ورکړې، هغوی خو هم پردیان دي کنه!

۱۳۹۰، د وري ۲۷مه/جلال آباد

د عمر اوسط

هر سهار د هغو دوکانونو مخې ته تېرېږم، چې له مرمرينو ډبرو د قبرونو شناختې جوړوي.

شناخته جوړونکي ډېر بوخت وي، څوک په شناخته ليک کوي، چا سره برقي ورمې الې وي او د قلم خطونه تازه کوي او چا سره مويک وي، نوشتې رنګه کوي.

په شناختو د شهيد کلمه په سره رنګ ليکل شوي وي، ژر ځانته سترګې را کاږي. زه هم د دغې کلمې په ليدلو ، شناختې ته تم شم او ژوند ليک يې لولم.

دې شناختو ، په پخوانيو احصايو بې باوره کړی يم، مونږ جغرافيه کې د خپل ولس د عمر اوسط له ۴۰ لوړ لوستی و.

خو دا غلطه ده، يوه لويه تېروتنه ده، لاړ شئ د قبرونو لوحې وګورئ.!!

هلته د هيڅ شهيد عمر له ۳۰ لوړ نه دی. هلته ليکل شوي: شهيد ... چې د ۱۸ کلنۍ په عمر په يوه چاودنه کې ووژل شو.

شهيد ... چې د ۱۲ کلنۍ په عمر په هوايي بريد کې ووژل شو.

او شهيد فلانی چې په.......

د نفوسو د منځني عمر احصايه غلطه ده، دلته څوک له ۳۰ کلنۍ پورته نه ځي.

۱۳۸۹، د زمري ۱۲مه/ کابل

ټيپي نجلي

کابل ښار کې د هډوکو يو ډاکټر ته له ناروغ سره تللی وم. ډاکټر پروفيسر دی او له ډېرو لرو ځايونو ورته خلک راځي.

د دهلېز په منځ کې اوږدو څوکيو باندې خلک کتار ناست وو. زه هم له خپل ناروغ سره پر همدغه څوکۍ ناست او نوبت ته منتظر وم.

يو ناڅاپه ږګيروي شول او بيا د دهلېز پرده پورته شوه.

يوه نجلۍ له دريو ځوانانو او يوې مېرمنې سره را ننوتله. مېرمنې او ځوانانو نجلۍ له اوږو نيولې وه او هغې چې پر مخ يې سورپوړنی را خور کړی و ، په ډېر زور ګام پورته کاوه.

نجلۍ ديوال ته مخ واړو او کړه کېناسته. هغه، د پکتيا له يوې کليوالي سيمې نه راوړل شوې وه . له درده تاوه راتاوه کېده ، خو حتی خپل غړو چتول ورته هم شرم ښکارېده ، چو په خوله ناسته وه.

شيبه وروسته يې د اکسرې خانګې ته د ننه کړه او بيا يې عکس ډاکټر ته وروړ.

ډاکټر، عکس د ګروپ رڼا ته مخامخ کړ او بيا يې قلم پر يوه تور ځای کېښود:

دغه ده مر مۍ. هډوکی بچ دی، مداخله په کې نه ده په کار ، خپله به را ووځي . عمليات خطرناک دی که معمولي سهوه هم وشي نو د فلج کېدو خطره يې شته.

ژبې له ډاکټره راووتل او بيا د ټيپي ترخنګ يې د ډاکټر خبرې تکرار کړې. نجلۍ د درد زغم له لاسه ورکړی و .

نا قراره وه. هغې چې کله د فلج کېدو خبره واورېده نوره هم ورخطا شوه ، کليوال چاپريال ور ياد شو ، هلته خو هسې هم نجونې يو غم ګڼل کېږي او بيا چې معيوبه شي نو بيا خو...

شايد هغه خپلې راتلونکې ته زورېده، شايد دې ورېږ مرمۍ يې له سترګو ټول راتلونکي خوبونه الوځولي وو.

نجلۍ، غوښتل ځان تلقين کړي، نېغه به کېناسته، خو تلقين حقيقت له منځه نه شو وړلی، درد به پرې زور شو او بېرته به په ملا کږه شوه.

خپل ناروغ رانه هېر شو، څو ځلې مې زړه راغونډ کړ، غوښتل مې د ټپي په اړه وپوښتم خو کلماتو ياري نه کوله، زړه به مې ډک شو او د خبرو وس به مې بايلود.

يو ځل بيا مې پوښتنې ته ځان جوړ کړ، خو خبره مې خوله کې وچه شوه او ځان سره مې ويل: پوښتنې ته څه اړتيا ده؟ خو يا به له تروريزم سره د مقابلې او يا به د اشغالګرو پروړاندې د جهاد مرمۍ وي.

يوا ځې دا خو نه ده، هر ورځ په لسګونو ځوانان د همدې دواړو مرميو په ټس کې وژل کېږي او يا لکه دغه نجلۍ د مرګ او ژوند په پوله پاتې عمر تېروي.

د ليندۍ لومړۍ ۱۳۸۸

د مور نصيحت

په ماشومتوب کې د غولکي (لېندۍ) ډېر شوقي وم. که څومره به مشرانو منع کولم نه کېده، يوه ورځ مې مور راته ويل: ګوره ! مرغۍ وېشتلو نه خو لاس نه اخلې، اخر دومره خو ومنه چې که چېره مرغۍ له واړه بچي سره ناسته وه نه به يې ولې، ځکه واړه بچي خو هسې هم د خوراک نه وي، کېدای شي هغه ولګېږي او دا ډېر ظلم دی.

د خدای بښلې مور نصيحت راته تېره پنجشنبه هغه مهال را ياد شو، چې د کونړ له مرکز اسعد اباد نه د جلال اباد پر لور روان وو. دلته د سړک په غاړه د سالارو باغ دی او بيا ورته د نږدې غره پر سر د بهرنيانو پوسته ده.

د غره ډډه تل له ماشومانو ډکه وي، دغه بېوزلي ماشومان تو له ورځ خاشاکو پسې کړوپه ملا ډبره، په ډبره ګرځي.

زموږ د سورلۍ موټر لا د سالارو بڼ ته رسېدلی نه و چې، مخامخ غر خړو ګردونو کې پټ شو او بيا ډبرې لکه زموږ ماشومان له وېرې سړک خواته په رامنډو شوې.

په سترګو مې لاسونه کېښودل، ماويل اوس به ډبرو سره کجاوې په شا ماشومان هم سړک ته را ورغړي، خو د خدای ج رحم و، مازيګر قضا وو او ماشومان کورونو ته تللي وو.

راکټونو پوستې نه لاندې د غره ډډو کې خولې خښې کړې وې او لوګي پورته کېدل.

د سړک په غاړه خلکو ورکتلې هم نه، يوه ويل: وروره ! هره ورځ همدا حال وي، د غره ډډې سورۍ- سورۍ شوې.

ما ويل: کاشکې ! د راکټ ويشتونکيو ميندې هم خپلو اولادونو ته نصيحت وکړي، چې د ښکار په وخت کې دې په تنکيو ماشومانو خيال ساتي، هځې نه ووژل شي، د دوی وژل خو هم لوی ظلم دی.

۱۳۹۰ ، د وری۱۰مه

جلال اباد

قاتله!

د اختر په لومړۍ ورځ، زړه نازړه د یوه ملګري کور ته لاړم، هسې مې زړه تنګ و.

بیرون کټونو کې کېناستو او د لمر تودو او پستو وړانګو مو پرهېدونو لوریینه کوله .

چې څنګه مې د چایوو پیاله پورته کړه، یو موټر را تاو شو او بیا د یوه کور مخ ته -چې زما د ملګري کور سره دیوال شریک و- ورتاوشو.

ملګري مې سر وخوځو او بیا یې ورو وویل: بیا به محشر جوړ شي .

له موټره څو مېرمنې ورخطا – ورخطا ښکته شوې او چې څنګه له کور بنو میرمنو سره غاړه په غاړه شوې چیغو څمکه ښورولـه .

چا ، ویل: زما ځوانیمرګه وروره ! چا ، ویل: زما نا مراده خوریيه، چا ، ویل زما ګرانه ماما او چا ....

ملګري مې ویل: ډېر بې بدو ځوان و ، د واده یې لا میاشت پوره نه وه، څو ورځې وړاندې یې ورته سورى – سورى، جسد راوړ.

چیغو هماغه شان د کلا دیوالونه خوځول. پیاله مې پر مېز کېښوده.

ما ویل ، قاتله !

ستا ټوپک څومره ظالم و ، چې په یوه ګولۍ یې په لسګونو زړونه سوري کړل.

۱۳۸۵، کابل

د کوچني اختر لومړی ورځ

په قتل پښېمانه یم

هغه ورځ مې د ډېرو ښکلو مرغانو ژوند اخیستی و، په یوه لاس کې مې د هغوی جسدونه له پښو نیولي وو او په بل لاس کې مې بادي ټوپک و.

د مرغانو له پرې کړو غاړو نه څاڅکي ـ څاڅکي وینه څڅېده او یوه نرۍ لیکه یې راپسې جوړه کړې وه.

مرغۍ به د ونې په شنه څانګه ناسته وه، خوږې نغمې به یې غږولې او یا به یې د خپلو بچیانو لپاره دانو ټولولو پسې پټیو کې ټوپونه وهل.

خو زما زړه دومره ډبرین و، چې د هغوی ښایسته څوانۍ او د ګېډې مجبوریت ته مې نه کتل، د بادي شپیلۍ به مې ور مخامخ کړه او د ماشې په کشولو به ښکلی غږ ټپ شو او ښکلې مرغۍ به شا په تخته واوښته.

نور کورته راستنېدم، هوا توده وه، د ویالې په غاړه – غاړه، شنو وښو کې رارووان وم. یو ناڅاپه ودرېدم:

هلته د ویالې په ډنډ اوبو کې یو ښکلی مرغه ناست و، کله به یې مښوکه اوبو کې ښکته کړه، کله به یې ځای په ځای ټوپونه وهل او کله به یې وزرونه رپول.

ورنږدې شوم، د پښو غږ یې واورېد، سر یې راپورته کړ، خو هماغه شان یې غاړه له مینې کږه وږه کوله او وزرونه یې رپول.

مرغه، پوهېده چې زه له غوښو جوړ انسان یم او دغه مخلوق له مینې او عاطفې سره ټینګ پیوند لري نو ځکه ډاډه و.

ما د ټوپک شپیلۍ ور برابره کړه، خو هغه بیا هم باور نه کاوه چې، دغه شان مخلوق دې دومره ظالم وي، بیا یې سر اوبو کې ښکته کړ خو چې کله یې راپورته کړ نو زما خواته یې د خپلو همنوعو پرې کړې غاړې ولیدلې، ور خطا شو، خو هیڅ یې نشو کولی.

ځان یې الوت ته جوړ کړ، خو لا پورته شوی نه و، چې ساچمه یې پر سینه ونښته او بېرته په شا ولوېد، شاوخوا اوبه یې سرې شوې، ورټوپ مې کړ، ما یې په مرۍ چاقو کشوه او هغه دواړه سترګې، داسې زما په سترګو ښخې کړې وې تا به وې، ترحم او زړه سوی په کې لټوي.

خو چې وه یې نه موند، نا هیلی شو او بیا یې ورو-ورو سترګې پټې کړې.

له هغه وخته شاخوا ۱۲ کاله تېر شوي، خو اوس هم راته د هغه مرغه مینه، ناز او خپل ظلم را یادېږي او کله –کله راته ځان قاتل ښکاره شي، له ځانه مې نفرت وشي، ډېر پښېمانه شم خو هغه راته نه جبرانېدونکې ګناه ښکاري.

چې اوس هم کله، د شپې هماغه حالت را یاد شي، خوب را نه وتښتي او تر سبا نارامه یم.

کله خو یو دم کښېنم، سترګې ومښم، ځان رانه هېر شي په نورو فکرونو سر شم، له ځانه وپوښتم:

د انساني قاتلانو به څه حال وي ؟

هغوی چې په ښایسته ځوانیو خاورې اړوي، هغوی چې د مور ایکي یو زوی وژني، هغوی چې تنکي ماشومان د پلار له خوږ نعمته بې برخې کوي او هغوی چې ...

دوی هم له غوښو جوړ انسانان دي، دوی به د خپل مقتول وروستۍ سلګۍ څومره پرېشانه کوي؟ څومره به نارامه وي او ... ؟

خو بيا وايم: که قاتلان انساني احساسات لري نو ولې پښېمانه کېږي نه؟ او که پښېمانه کېږي نو ولې د قتلونو لړۍ روانه ده ؟ او ولې ... ؟

اوس په دې فکر کې يم چې، خدايه ! د دغه شان کسانو په کالبوت کې زړونه دي او که ... ؟؟؟

کابل

۱۳۸۸، د مرغومي ۳مه

د لنبو او لوګيو له منځه د زګېرويېو او چيغو غږونه پورته کېدل. له موټره ليکه –ليکه، ويني راوتلې .

له شاوخوا کورونو، د موټر په لوري خلکو منډې وهلې او هرچا په چيغو –چيغو د خپلو خپلوانو لټه کوله .

ځانمرګي له ځان سره ډېر کسان نور هم په حقه روژه کې وچې شونډې جنت ته لېږلي وو.

د مړو او زخميانو په راوېستلو مو پيل وکړ، يوځوان د موټر په دهلېز کې پروت و، سور پوښى ياسين شريف يې پانې - پانې، ځنګ ته غورځېدلى و .

د موبايل د زنګ ورو-ورو غږ اوريدل کېده، زلمى مو په اړخ واړو، د موبايل غږ غلى شو .

جيب ته مې لاس ورښکته کړ، موبايل او کې (OK) شوى و ، غوږ ته مې نږدې کړ :

زويه !

چېره يې، ولې ځواب نه راکوې؟ په مورېِ خو دې قيامت تېر کړ .

زويه ! د ناوې دې زړه چوي، د ا ، بل ورور مرګ دې ډېره وېرولې، هه ! خپله ورسره وغږېږه.

اواز بدل شو ، ورو يې وويل :

چې غږ شي، زړه مې سست شي، فکر کوم بيا کونډه شوم. خدای ته وګوره، ژر کورته راشه ...

هغه هماغه شان ساه نيولې لګيا وه، سترګې مې په ځوان نښتې وې، د هغه له زړه وينې رواني وې، شونډې يې نيمه پرانيستې وې، شايد وروستۍ خبره يې هم نيمايي پاتې شوې وه، خو سترګې يې د چا د وروستي ځل لېدو په هيله خلاصې وې.

خدای خبر ؟ ناوې به نورې څه خبرې کړې وي، خو زما لاس سست شوی و او موبايل رانه د زلمي پر سينه لويدلی و.

۱۳۸۵، د تلې لسم سهار ، کابل

د اختر کالي

څو ځلې د خیاطۍ مخې ته تاو راتاو شو ، خو چې کله به یې دروازې ته نږدې شو ټکنی به شو او بېرته به راوګرځېد.

دا ځل بیا دوکان ته ورغی، ښي پښه یې د ننه کړه، بېرته شاته ګرځېده چې خیاط له لاسه ونیو.

له سترګو یې دانه – دانه اوښکې روانې وې، خیاط کله د ده سترګو ته کتلې او کله یې لاس ته چې اوار لړزېده.

له جیبه یې کوچنۍ کارت راوه ویست، پر مېز یې کېښود .

خیاط ، وویل: وروره ! خپه نه شې، ترماښامه یې ګنډم .

ده چیغه کړه : نه ، په نوم یې خط کش کړه، هغه له اختره مخکې کالي واغوستل، هغه یې پرون سورې – سورې کور ته راوړ، هغه نور کالیو ته اړتیا نه لري ، هغه ... نوره خبره یې نیمایي پرېښوده او په منډه له دوکانه ووت .

کابل،۱۳۸۲ د لیندۍ ۲۵ مه

يواځې

چې څنګه مو د سورلۍ موټر له سرخکانو را تېر شو ، نو يو ټاير يې پنچر شو ، زه له دوه نورو کسانو سره په دوهم سيټ کې ناست وم.

درې واړه ښکته شوو ، موټروان ټاير بدلوه، چې څلور خړ رنګه موټرونه چې پر سريې ماشيندارې نصب وې، بل خراغونه را ورسېدل .

د هرې ماشيندارې ترشا يو ــ يو سورمخی ولاړ و او داسې يې لاسونه خوځول تا به وې دوی د ځمکې پرمخ بل څوک نه غواړي.

مور، سره ناست، يو مساپر د يادو شويو موټرو په ليدو خپل هواس بايلود ، ساه يې ژر ـ ژر ويستله او بيا د موټر شاته، ترهغه پټ ناست و ترڅو د بهرنيانو موټر ښه پناه شوي نه وو.

پوځي موټرو پسې د سورليو د موټرو لوی کاروان جوړ شوو ، خو هېچا کې له هغوی څخه د مخکې کېدو جرئت نه و او هغوی هم په خپله زړه داسې روان وو ، لکه دلته چې په ميله راغلي وي.

ماهيپر ته نږدې د زرداد پخواني مرکز څنګ ته زمونږ موټر پوځي موټرو ته نږدې شو ، ماسره پرڅوکۍ ناست سړی يو دم نيغ شو ، په موټروان يې غږ کړ: مه ځه .. بريک ونيسه ، هله!

ناست کسان دده ورخطايي هک پک کړل، ټولو ورکتلې، د هغه د مخ پوټکی تور شو ، ستونی يې وچ شو او خوله يې وازه پاتې شوه.

ترې ومو پوښتل ، اخر ولې ؟ دومره وېره ؟

هغه ته لکه چې څه وریاد شوي وي، سر يې اخوا دېخوا په حرکت راغی او ټول خوځېده.

يو دم يې چيغه کړه: همدغو زه يواځې کړم، زما په .... غړيې ټپ شو، بيا يې سر پورته کړ:

ورونو ! تاسو ته به ډېر ډارن ښکاره شوی يم، خو تاسو خبر نه يئ، زما وېره زما په اختيار کې نه ده.

هغه خبره پسې وغځوله:

دوه کاله وړاندې له خپلو دوه زامنو سره له تورخمه راروان وم، په لاره کې په همدغه شان موټرو کې ناستو کسانو باندې چاودنه وشوه او دوی د ټوپک خولې موږ ته را سيخې کړې.

په شاوخوا ولاړو موټرو کې ناست کسان يې په وينو ولړل، زموږ موټر ته هم مرمۍ را ننوتې، چيغې شوې، د موټر په دهلېز کې وينې روانې شوې يو له بله خبر نه وو.

چې څنګه مې پام شو دواړو زامنو مې سرونه ځوړند نيولي وو ، د موټرپه دهلېز کې د دوی د بدن وينې هم روانې وې، ډېرې نارې مې پرې وکړې خو هغوی سرونه پورته نه کړل.

دې کاپرو په دې بوډاتوب کې يواځې کړم، زه اوس هيڅ نښه نه لرم.

استازه!

دوی ته مه نږدې کېږه ! دوی مو نښه ورکه وي، دوی....

د کب ۱۳، ۱۳۸۲ کابل

یہ بچہ کس کا ہیں؟

هغه مهال د ښوونځي زده کونکی وم. هريپور کمپ کې اوسېدو ، هيڅ تفريحي ځای مو نه درلود .

په انګړ کې مو يوه د ارهنډې ونه ولاړه وه چې، بوی يې په اوړي کې سر په درداوه ، خو هغې ډېرې اوبه نه غوښتې، نو ځکه مو پرې ايښې وه او يواځې شين والي ته يې خوشحاله وو .

شايد همدا لامل به و چې، د مکتب درې مياشتنۍ رخصتۍ مې په کور کې؛ هغه هم ټوله ورځ په ختېينه کوټه کې تېرولې او دې کار په راډيو اورېدو روږدی کړی وم.

دا نن چې د حمزه بابا ، خاطر افريدي، اعظم اعظم، حنيف او ... کوم بيتونه په حافظه کې لرم، د هماغې دورې پيداوار دي.

پېښور راډیو ماسپښین د فرمایشي سندرو یو پرګروام خپراوه چې، سندرغاړو به ډېرى، د پورته ذکر شویو شاعرانو غزلونه ویل.

پېښور راډیو یو بل پروګرام - نه پوهېږم چې له فرمایشي سندرو وړاندې و که وروسته- ؟ هم خپراوه. دا پروګرام له کراچۍ ریلې کېده، په اردو و او نوم یې و (یه بچه کس کا هی؟) (دا ماشوم د چا دی ؟)

په اردو سم نه پوهېدم، خو پروګرام ډېر خوند راکاوه، دې پروګرام ته به یو ماشوم را بلل شوی و. هغه به داسې ماشوم و ، چې له خپلې کورنۍ به ورک شوی و.

کوربه، به له هغه پوښتنې کولې. ورته ویل به یې: د چا زوی یې؟ کور مو چېرې دی؟ څنګه ورک شوې او ...؟؟؟؟؟

ماشوم به په ورو ژبه ځوابونه ورکول، چې کله به یې ستونی هم ډک شو.

ماشوم ته به ډېر خپه شوم، خو بېرته به مې زړه په دې خوشحالوه چې ځه، له همدې لارې خپلې کورنۍ سره بیا یوځای کېږي او څوک به یې پوښتنې ته راشي.

پوهېږئ، دا پروګرام څنګه له ۲۵ کالو وروسته بیا رایاد شو ؟

دوه ورځې وړاندې په ټونس موټر کې له میرویس میدانه (کوټه سنګي) کورته راتلم، په شاته څوکۍ کې ناست کسان خپلو کې غږېدل. په دوی کې یو تن تازه د میدان وردګو له چک ولسوالۍ څخه راغلی و. نورو ته یې د خپلې سېمې کیسه کوله.

دی، د چک ولسوالۍ له سیبک (چې په عامه محاوره کې یې سیوکه بولي) راغلی و. ویل یې :

په خدای چې اوس یې په یاد کړم، په بدن مې یخه خوله راشي، د سړکه په غاړه یې غورځولی و .

ځوان و ، لاسونه یې زولانه وو ، شا په تخته پروت و ، لکه چې په سینه یې ویشتلی و ، سینه یې تکه سره وه.

تاسې خو هغه ځای لیدلی کنه؟ له کلي ایله ۵۰۰ متره لرې دی، خلک په دې سړک ځي او راځي خو دې ځوان ته څوک د نږدې ورتلو جرئت نه کوي، دوه ورځې خو ماولیده چې هماغه شان پروت و .

يو بل غږ کړ، دا ډېر خونکاره ځای دی، هېر مو شول يو کال وړاندې همدلته د خواجه عمري چينې ته نږدې يوځوان ځو ورځې د ولې(يو ډول ونه) په يوه خاښ کې ځوړند و؟

دوی همداسې مثالونه ورکول، خو زما فکر بله خوا تللی و او بې اختياره مې همدا جمله په خوله وه: (يه بچه کس کا هی؟)

۱۳۸۹د غبرګولي ۸مه

کابل

ماشـومـان

زه يوه دوه نيم کلنه لور او يو څلور کلن زوی لرم. دواړه راته ډېر ګران دي او هغوی ته هم همدومره ګران يم.

کله چې د کور په دروازه ننوځم-هغوی لکه راتګ چې مې لاره څاري- په منډو شي او مخې ته مې راشي.

د هغوی راتګ رانه د دفتر ټوله ستړيا لرې کړي او په ليدلو يې نوې ساه واخلم.

داخل چې څنګه کورته ننوتم، هغوی په هماغه شوق را منډه کړه، دواړه مې غېږ کې واخيستل او ښکل مې کړل.

د کوټې خواته روان وم، يو ناڅاپه ورېږدېدم، لاسونه مې سست شول، دفعتاً راته يو حالت په ياد شو:

مورېنه وړاندې ځمکه ونښورېده، لوګي پورته شول او د نږدې کورونو ښيښې په شرنګا شوې.

ور ورسېدو، سره لنبه تاوېدله او شاوخوا نيمګړي جسدونه ښورېدل، وينې ځمکه خټه کړې وه او ګامونه يې ښويول.

غوښې مو ټولولې چې، شاته مې د زګېروي غږ شو، مخ مې واړو: د هغه له سينې وينه را خوټېدله او هر اندام يې جلا- جلا ښوځېده، شيبه وروسته يې په برګه زېره له خولې وينه راغله او سترګې يې ودرېدې، خو زړه يې هماغه شان ټوپونه وهل.

ټکسي ته مو پورته کړ، لا روغتون ته په لاره وو، چې ورپېېده او سترګې يې پټې کړې، موټر مو بېرته راوګرځو، خو حيران وو کوم خواته يې بوځو ؟؟

د جيب شيان مې ورته راوبستل ، د تذکرې په پوښ يې د ټېلېفون يوه شماره ليکل شوې وه، زنګ مو ورته وواهه

وروره ته (.....) پېژنې ! ؟

-هو ، خير خو به وي؟ هغه همدا اوس کارته وتلی دی، مازيګر مهال به راشي .

د کور ننبه مو ترې واخیسته او موټر مو ورتاو کړ. د انګړ ور مو ور وټکاوه، شیبه پس دوه ماشومان در وازې ته راغلل .

یوه په وړه ژبه وویل: پلار مې کار ته تللی، ماته بوټان راوړي.

ما موټروان ته مخ واړو، خو هغه سره هم ځواب نه و یوا ځې اوښکې یې سترګو کې تاوې راتاوې شوې.

چاره نه وه، په وینو ککړ جسد مو ورښکته کړ، ماشومان غلي ودرېدل، یو ناڅاپه یې رامنډه کړه ترڅو مورې ټینګول د پلار پر سینه یې منګولې ښخې کړې او...

ددې حالت په یادېدو مې له لاسونو دمه لاړه، خپل ماشومان مې له غېږې ولوېدل، ځای په ځای کېناستم او ټول کور والا رانه راتاوو، شول .

۱۳۸۵، کابل چهارآسیاب

له ورېځې وېره

د کابل ښار په عيد ګاه جومات کې په سلګونو کسان د خدای ج حضور ته ليکه ودرېدل ، په ملا مات شول ، ټنډې يې په ځمکه ولګولې او بيا يې په عاجزۍ له لوی ښبتن ج څخه، د باران غوښتنه وکړه.

لږ وروسته په اسمان کې ورېځې پيدا شوې، خلک خوشحاله شول، خپله دعا ورته قبوله ښکاره شوه.

خو د ورېځو په ليدو يو نا څاپه زما په بدن د وېرې يوه لړزه راغله، ستونی مې وچ شو، پښې مې سستې شوې او اسمان ته مې له ډاره نه شو کتلی.

ذهن مې څو زره کاله وړاندې لاړ، د عاديانو هغه حالت را په ياد شو، چې د ورېځې په ليدلو خوشحاله وو او ويل:((هذا عارض ممطرنا ... الايه))

خو هغه د رحمت ورېځ نه وه، د خپلو بدو او ناروا اعمالو سيوری يې و، چې پر سر يې ودرېد او د خدای (ج) له حکم سره سم ترې د اوبو پرځای ډبرې وورېدې.

د زړه له سترګو مې په خپل هېوادکې د خدای (ج) د خلقت پر شهکار (انسان) روان ظلمونه، يو- يو تېرېده.

هلته به له يوه انسانه سر پرې شو ، په بل به سرې ګولۍ ونښتې، بمونو به ماشومان په لنبو کې پورته کړل، بل به د يوه وحشي انسان د جنسي هوسونو قرباني شو او....

کله مې د زړه له سترګو دغه حالتونه د سرفلمي په څېر تېرېدل او کله مې د سر په سترګو په اسمان کې غوټه ورېځې ته کتلې.

ټوله شپه له همدې وېرونکې حالت سره مخ وم، هره شيبه مې د کاڼو د ورېدو په ويره کې تېرېده او تر هغې په وېره کې وم ترڅو چې مې د نږدې جومات له منبره د سهار ملکوتي اذان واورېد.

۱۳۸۷، کابل

وعظ

په هديره کې له يوه تازه قبره خلک راټول وو ، په منځ کې يوتن چې سپينه لونګۍ يې پرسر او له مخه يې ګڼه ږيره راتاوه وه ولاړ و ، د لاسونو په خوځولو يې خبرې کولې.

هغه وويل :

ټول افغانستان له کفارو ډک دی.فحاشي ده ، عياشي ده ، خلک ورځ په ورځ عيسويان کېږي. ای خلکو ! خدای ته به څه ځواب ورکړئ ؟؟

هغه په پوره جذبه د جهاد د فرضيت احکام يو په بل پسې بيان کړل او بيا يې قبر ته لاس ونيو:

د همدغو شهيدانو برکت دی چې ، پر موږ له اسمانه کاڼي نه اوريږي او که دغه شان مجاهدين نه وي نو ..... ؟

ای بې همته ولسه ! په خپلو زامنو د امريکايانو خدمت مه کوئ ! جهاد ته يې را ولېږئ !

جهاد يوائې په طالبانو فرض نه دی ، ټول مسلمانان بايد دا فريضه ادا کړي.

لا ورځ تېره شوې نه وه، چې په يو بل کلي کې د جنازې اعلان وشو، جنازه تېره شوې وه، د هديرې په لور مې منډې کړې دا کلی موږ نه لرې و، ترڅو رسېدو مړی ښخ و او ملا صاحب د قبر په سر وروستۍ خبرې کولې.

ملا صاحب وويل :

دا کوم شريعت اجازه ورکړې چې، پرته له محکمې دې څوک ووژل شي؟ کوم دين سر غوڅولو ته جواز ورکوي ؟؟

قران څه وايي ؟ خدای ج خو ناحقه قتل حرام کړی دی.

حاضرينو !

طالبان ديني علماء وژني، انجينران، ډاکټران، عام خلک وژني، موږ اسلامي جمهوريت لرو، اساسي قانون لرو. د دې اسلامي نظام پروړاندې دربېدل بغاوت دی، د باغيانو مرګ روا دی.

هغه، د وژل شوي سرتېري قبر ته لاس ونيو: له اسلامي جمهوريت او خلکو څخه دفاع يواځې د ملي اردو دنده،نه ده. زموږ د ټولو وجيبه ده .

زما څنګ ته ناست سپين ږيری، چې په ا ،بله جنازه کې هم راسره و، مخ را واړو :

ځوانه !

موږ خو نه پوهېږو، څه چې ديني عالمان وايي په هماغه عقيده لرو، ته راته ووايه ! د چا ومنو ؟؟

بوډا ټول لړزې واخيست، په سپينه ږيره يې رڼې اوښکې راغلې، پر اوږه يې راته لاس کېښود:

تاته وايم و ځوانه!

زموږ بچي خو دواړه خوا وژل کېږي، کوم په حقه دي کوم ناحقه دي ؟ ولې ديني عالمان يوه خبره نه کوي؟؟

ما سر پر زنګنو ايښی و، هغه هماغه شان لګيا و. يو وخت مې سر پورته کړ، چو په چوپتيا وه، خلک ټول تللي وو، سپين ږيري قبر ته ډډه وهلې وه او په قبرونو جنډې رپېدلې.

۱۳۸۲، کابل

د خپلواکی جشن

نه پوهېږم څه تاثير به وي؟ خو چې کله مې د چا خبره په ځوانۍ پل ايښی، نو شوقونو رانه کډه کړې ده .

له يوې اونۍ مې ملګري راپسې وو او ټينګار يې کاوه چې بايد کابل ته ورسره لاړ شم ، خو مانه منله .

د اسد مياشت په اخر وه، ګرمي خوله ښخه کړې وه، مازيګر چې کورنه بيرون راووتم، درې ملګري مې د کور څنګ ته ولاړ وو.

يوه غږ کړ: پلمه، ملمه نه منم ، خامخا به راسره ځې.

بل وويل: وروره ! سبا د اسد ۲۸ مه ده، د ازادۍ ورځ ده، دې جشن ته به خامخا ځوو.

ما ترڅو (نه) ته خوله جوړوله، بل ملګري مې غږ کړ: د ازادۍ جشن دی، اخر ته د وطن له ازادۍ سره هم مينه نه لرې ؟

نا چاره وم، سبا ټول د موټرو اډې ته راټول شوو ، چې کله مو د سورلۍ موټر له سرخکانو تېر شو ، درې څلور زېړ رنګه موټر چې، درنې وسلې يې پر سر نصب وې او د هرې وسلې تر شا يو تورو چشمو والا کل سری ولاړ وو ، په مزه – مزه روان وو.

چې کله به زموږ موټر څو متره ور نږدې شو ، لاس به يې وخوځاو او بيا به يې د وسلې شپيلۍ تاوه راتاوه کړه.

بېرته به شا ته شوو ، دوی په خپل زړه روان وو ، کله به لاره کې ودرېدل، دوربينونو کې به يې د غرونو ډډې وکتلې او کله به بېرته موټرو ته وختل.

زموږ شاته په سلګونو موټر نور هم وو ، خو هيچا کې د مخکې ورتګ جرئت نه و.

مازيګر قضا پر ماهيپر ور پورته شوو او کله چې غازي لوبغالي ته رسېدو ، نو خلک خواره شوي وو او د خپلواکۍ جشن يې لمانځلی و .

د ۱۳۸۲ لمريز کال د زمری ۲۷ - مه

کابل

مور

د دهن باغ څلور لاري کې داسې خلک را ټول وو، تا به ويل د کوم هنر مند د فن ننداره کوي. خو ټولو سترګې پورته نيولې وې، دچوک شاو خوا کومک داره جګې ډاټسنې ولاړې وې او تو ر پاچ لنګوټې پر سر خلک، کلاشينکوف په لاس ګرځېدل را ګرځېدل.

د څلور لاري د ننه دوه ځوانان د دار په پړو کې ځوړند وو او خپل بې حرکته سرونه يې پر اوږو ايښي وو. بې ساه بدنونو به کله ليدونکيو ته مخه او کله شا اړوله.

خلکو ورو-ورو ځای خوشې کاوو ا وګڼه ګوڼه کمېدله. د ما زيګر لمر هم له غمه ژېړ اوښتی و او له وېرې د غره شاته پټېده.

خو يوه چادري کړې ښځه هماغه شان په خپل ځای ولاړه وه او دواړه سترګې يې په بې ساه کا لبوتونو نښلولې وې. سپين ږيري هغه کورته د تلو په نيت کشوله خو هغې د ژړا له بدرګې سره همدا ويل: زه مې ځوی دې سرې شپې ته يوازې نه شم پرېښودی.

۱۳۸۳- غبرګولی ۱۳، کابل

د بهرنيو ځواکونو د راتګ،يوه شپه

د ۱۳۸۰ لمريز کال د ژمي سوړ موسم و ، امريکايي جنګي الوتکې په کا بل کې د افغانانو د خلاصون له پاره د اسې ترو ريستانو پسې ګرځېدې، تا به وې د فلسطين بېوسه خلک يې دا سرا يلو له بې رحمانه ير غلونو خلاص کړي او اوس د دوی نوبت دی.

موږ د دربيم مکروريان د ۲۳ بلاک په دويم پوړ کې او سېدوو. د بمونو لړزونکيو غږونو رانه خوب تښتولی و ، ټوله شپه مو په غمونو تېروله .

موږ سره په خونه کې يو عصبي ناروغ و. د هر بم له غږ سره يې چيغو نږدې ګاونډيان خبرول .

د شپې ۱۲ بجې شوې، ايله مو سترګې پټې شوې وې چې، بيا د الوتکې غږ شو او بيا شيبه وروسته يو زورور غږ بلاک ونښوراوه، له دې سره سم د نا روغې له خولې وېرونکې چيغه ووته، ټو ل بدن يې په رپېدو شو ، وروسته يې سترګې ودرېدې، بې هوښه شوه او بيا ان تر سهاره ورته ټول حيران ا وپريشان نا ست وو.

۱۳۸۳ –وږی ۲۲

کابل

عجيبه مخلوق

د شهزاده سرای مخ ته يو ماشوم چې د جنګ سوغات (ماين) ترې پښې اخيستي، په سينه پروت دی.

که څه هم د کابل ښار په دغه سرای کې په ميليونونو ډالر او نور اسعار لاس په لاس کېږي، خو د ماشوم په مخ کې په زړه غوړېدلي ټوټه يو اځې يو څو افغانۍ پرتې دي .

ماشوم له سرای نه هر راوتونکي سړي ته چې بنډلونه يې په لاسونو کې دي ګوري، خو ده ته د چا پام نشته.

د ماشوم عمر روژې ته جوړ نه دی، خو دومره وړې ښکاري لکه ټول عمر چې روژه وي .

لغړ ماشوم د هغو کسانو ننداره هم کوي چې، د اختر لپاره يې خپلو بچيانو ته ښکلي او ښايسته رختونه اخيستي دي.

غرمه په تېرېدو ده، خو دماشوم مخ ته یواځې نیمه سره ډوډی چې کوم سخي (!) به پرې لورولې وي ، پرته ده.

هغه فکر وړی دی او همدې فکر کې د جومات د ملا امام دعا ته غوږ دی.

اما م صاحب ، په دعا کې وایي: خدایه ! ته عادل پاچا یې زموږ په حال ورحمېږه.

په دې خبره ماشوم موسکی شو او شونډې یې وخوځېدې.

شاید د هغه له خولې راوتلي وي چې، عجیبه مخلوق دی؟ له خدایه عدالت غواړي خو خپله یې ورته شا کړې ده.

د ۱۳۸۲ لمریز کال د چنګاښ ۲۷ - مه

کابل

هاوان

د هاوان تورې شپيلۍ اسمان ته خوله وازه نيولې وه، دوه کسان ورته ولاړ وو.

يوه، پره داره ګولۍ ور خطا کړه او بيا دواړو ترې شاته منډې کړې او په غوږونو کې يې ټينګې ګوتې کېښودې.

ماويل : خدايه ! ستاهم عجيبه مخلوق دی، خپله يې غږ اورېدو ته نه دي تيار؛ خو د بل چا پرې کور ورانوي.

۱۳۸۲لمريز کال ،د لړم ۱۲ - مه

لقمان رنځور شو

چې ځنګه موټر ته پورته شوم، په وروستۍ څوکۍ کې مې په يوه ماشوم نظر پرېوت. لکه چا چې يې له مخه رنګونه زبېښلي وي، سپېره و.

لکه پوليس؛ هره يوه ته به يې، جلا- جلا وکتل او بيا به يې تکيه وکړه او سترګې به يې په چت ونښلولې.

د ماشوم خوا ته د هغه پلار هم ناست و، هغه غوښن او پرېړ سړی و، خو زنګانه نه لاندې يې پلاستيکي پښې وې.

زه له خپل زوی (احمد رشاد) سره له جلال اباده، د لغمان په لور روان وم. د الفت صاحب مزار ته مې لاسونه پورته کړل او چې ځنګه مې شاته وکتلې نو بيا مې پر هغه ماشوم پام شو.

د لاسونو ګوتې به يې يو بل کې ورکړې، دواړه لاسونه به يې پورته کړل، سپېرې او وچې متې به يې ښکاره شوې. له څوکۍ به معمولي پورته شو، بېرته به کېناست.

پلار يې په څوکۍ کې له ناستو کسانو سره مجلس شروع کړ، خبرې د همدې ماشوم په اړه وې.

زړه مې صبر نشو، يو کس سره مې خپل ځای بدل کړ او وروستي سيټ ته واوښتم.

پلار يې فضل الرحيم نومېده، د لغمان داليشنګ ولسوالۍ اوسېدونکی و او همدلته د عبدالله ابن مسعود په ښوونځي کې ښوونکی و.

هغه ويل چې، ۱۳۷۱ کال کې په ماين الوتی او دواړه پښې يې پرې شوي دي.

د ماشوم په لاس کې د درملو کڅوړه وه ، پلار يې ويل: د اعصابو ډاکټر ته مې راوستی و.

دولس کلن لقمان يو ناڅاپه د دوا کڅوړه وغورځوله او بيا يې وه ويل: زه دوا نه خورم، ما هم الوځوي.

فضل الرحيم خپل زوی په غېږ کې ونيو او بيا چې ويده شو ، نو کيسه يې پيل کړه:

لقمان، د خپل ورور له لاسه دې حال ته رسېدلی.

حيران شوم، په زړه کې مې له داسې ورور سره نفرت پيدا شو او د دې تنکي ماشوم د ټولو بدبختيو سبب مې همدا وګڼه.

فضل الرحيم کيسه وغځوله:

د لقمان مشر ورور محمد انيق دوه کاله وړاندې نهم صنف کې مکتب پرېښود او ايران ته لاړ، د تېر کال په دلوه کې رد مرز شو.

د ايران د تګ نه و ۱۸ کلن و ، خو مجبوري وه.

يوه مياشت به شوې وي، نن څوم تاريخ دی؟ يوه غږ کړ ، د ثور ۱۹مه.

فضل الرحيم شيبه غلی شو او بيا يې ويل: نه ، توبه خدايه ! مياشت نه ډېر وخت کېږي. د حمل ۲۳مه وه، زوی مې له خپل استاذ (ويلډنګ کار) او درې نورو مزدورانو سره د ننګرهار لعل پورې ولسوالۍ ته روان و چې، موټر يې په ماين والوت او ټول، ټوټه-ټوټه شول.

دې کليوالو ماسره ډېره ناځواني وکړه. د محمد انيق غوښې يې راوړې، خو ماته يې ونه ښودې.

خو لقمان ځان تابوت ته ورسو ، مانه خو دا هم ښه دی. د خپل ورور اخيري ديدن خو يې وکړ.

د فضل الرحيم سترګې ډنډ شوې، سلګيو پسې واخيست او بيا کوچنی لقمان هم راويښ شو.

د لقمان په سر مې لاس تېر کړ او ورته وه مې ویل: ګرانه ! مکتب ته ځئ؟

- هو شپږم کې یم. خو اوس مې درس نه زده کېږي. نور مکتب ته نه ځم.

- نه ، ته ډېر هوښیار هلک یې چې، دا دوا وخورې جوړ تیار به شې، بیا به دې سبق هم ښه زده شي.

د شپې خوب درځي ؟

- چې ویده شم ، لالا مې وینم، یو نا څاپه ډزشي، او بیا مې لالا ټوټه- ټوټه شي، وینې یې زما په مخ هم راولوېږي.

زه چیغه کړم، مور مې هم راویښه شي او بیا تر سهاره دواړه ویښ یوو.

د لقمان بیا سترګې سرې شوې، ژر-ژر یې ساه اخیستله، د دوا کڅوړه یې پلار ته ورکړه:

دوا نه خورم، ما هم الوځوي، زه مړ کېږم. پلار یې په غېږ کې ټینګ ونیو ، ټول رپېده او د دوا کڅوړه د دوه پلاستیکي پښو په منځ کې پرته وه.

د ۱۳۹۰کال د غویي۲۱مه ، جلال اباد

مدِ افغان

د شپې نږدې اته بجې وې. کابل ښار کې لا هماغه شان ګڼه ګوڼه وه او هر موټر له بله د مخکې کېدو کوښښ کاوه .

ما سره په موټر کې د دفتر دوه بهرنيان هم ناست وو . موټر د باغ بالا پر سړک ورو-ورو روان و .

دلته د سړک تر دواړو غاړو کورونه هم موقعيت لري .

له يو-يو موټره د هارنډونو غږونه پورته کېدل. ناست امريکايي او انګريز يو بل ته وکتل او بيا يوه وويل :

عجيبه وطن دی. عجيبه خلک دي. په دې شپه کې هارنډونه کوي، څوک به ويده وي، څوک به ناروغه وي، د هيچا فکر ورسره نه شته .

امریکایي غږ کړ: دا خو د بشر د حقونو نقض دی، که زموږ ملک کې دا کار څوک وکړي جریمه کېږي .

انګریز وویل: دلته د بشر د حقونو په غم کې څوک نه دي، هیڅوک د بل غم نه کوي .

په همدې وخت کې راډیو د اتو بجو خبرونه پیل کړل:

تېره نیمه شپه د ناټو هوایي ځواکونو په هلمند کې یو کور بمبار کړ.

نطاق زیاته کړه: دغه کور چې د کلي په منځ کې و ، ناټو پرې د ترهګرو د پټنځای شک کړی و ، خو وروسته معلومه شوه چې، په وژل شویو کسانو کې میرمنې او تنکي ماشومان هم شامل دي او...

په بدن مې یوه لړزه خپره شوه، اوار رپېدم، ناست بهرنیان راباندې پوه شول.

یوه وویل :

زموږ په خبرو خپه شوې؟ بد خو مو ونه ویل؟ ټول بشر یوو باید د بشر درناوی وکړو .

ماوې: نه، رښتیا هم تاسو د بشر د حقونو مدافعان یاست !!

۱۳۸۵ د تلې اوومه ، کابل

شعار

شعار

له مخامخ هوټل څخه د چک چکو غږونه راتلل، پر د پوالونو او دروازه يې د مارچ د اتمې (د ښځو نړيواله ورځ) په اړه؛ بيلابيل شعارونه لګېدلي وو . پر يوه لويه شنه ټوټه په سور رنګ ليکل شوي وو:((پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .))

د هوټل مخې ته يوه ميرمن په زړو جامو کې ناسته وه، هغه ډېره عمر خوړلې نه وه؛ خو لاسونه يې داسې لړزېدل، لکه څو ورځې يې چې په مړه ګېډه ډوډۍ نه وي خوړلې .

د ميرمنې سترګې د هوټل په دروازه نښتې وې، شيبه وروسته رنګارنګ نجونې او ښځې چې غاړکۍ يې لمرته ځلېدلې را ووتلې. سوالګرې نه فقر جرئت وړی و ، هوټل ته د ننوتلو زړه يې نه درلود. خو لکه چې په ليک پوهېده. چې څنګه يې په مخامخ ځړېدلي شعار (پرېږدئ ! چې ښځې خپل حقونه خپله ترلاسه کړي .) سترګې خښې کړې، پورته شوه . غوښتل يې له خپلو همنوعو څخه د يوې مړۍ وچې ډوډۍ لپاره روپۍ وغواړي .

د ننوتلو هڅه يې وکړه خو دې سره بلنليک نه و ، چا پرېښښوده، را وتلې ميرمنې بېرته د هوټل په سالون ننوتلې او دې هماغه شان له باندې لګېدلي شعار ته کتل.

۱۳۸۲، د کب ۹مه کابل

مبارزه

نن بيا څو خړ او ژېړ موټر، چې ماشينداري يې پر سرونو نصب وې او تر شا يې تورې عينکې په سترګو کسان ولاړ وو، د هوايي ډګر په لور ګړندي را خوشې وو.

دوی ته، چې د ماشيندارو شپيلۍ يې اخوا دېخوا تاوولې او د لاسونو په اشارو يې نور موټر ځانته نږدې نه پرېښودل، د هوايي ميدان دروازه له ورايه پرانيستل شوې وه. د پوځي موټرو په منځ کې امبولانسونه هم وو او پر سر يې سرې رڼاوې تاوېدلې.

موږ په دروازه کې د تالاشۍ دنده لرله، خو هغوی پرته له دې چې را وګوري، را ننوتل. امبولانسونو څخه، څو تابوتونه ښکته کړی شول خو لا الوتکه پرواز ته نه وه چمتو.

يوه پوځي کمانډر چې خړ رنګه برګ يونيفرم يې پرتن و او پر اوږه يې بيلابيل نښانونه ټومبلي وو، تابوتونو ته لاس ونيو او وه يې ويل:

دوی له نشه يي توکيو سره په مبارزه کې ځانونه قربان کړل، نشه يي توکي يوه ستره بلا ده، که له منځه لاړه نه شي نو بشر به له منځه يوسي. پر دغه پوځي افسر، مخابره کې غږ وشو او له تابوته لرې شو، په خپله ژبه له چا سره غږېده او لاسونه يې خوځول.

نورې خبرې يې سمې نه اورېدل کېدې خو د نار کوتیک Narcotics (نشه يي توکي) کلمه يې ډېره تکراروله. زه هم تابوتونو ته فکر وړی وم، پر يوه تابوت په انګريزي نوم ليکل شوی و او له نوشتې يې داسې معلومېده چې دغه ځوان دې شل کلن وي.

زړه مې غټ کړ: ماويل ، داهم ځوان دی راځه اخري ديدار يې وکړه. د تابوت سر مې ورو پرانيست، تابوت له ورو ځلور کونجه پاکټونو نه ډک و ، ژر مې ببرته پټ کړ ، وه ويرېدم، ماويل هڅې نه چې د نشه يي توکو د مبارزې د اسرارو د افشاء په جرم، دعدالت ميز ته کش شم.

۱۳۸۲کابل

او ماشوم بې پلاره شو

ورکشاپ پوره ځپلی وم. د مرېي تبی احساس می کاوه، مازيګر چی څنګه د کونړ له ګرين هوټل نه راووتم ، قانع می مخی ته راغی او د سالارو باغ د ليدلو بلنه يې راکړه.

عبيدالله قانع يو نری او لوړ زلمی دی. هغه په اسعد اباد کی د ښکلا راډيو مسوول دی. زه چی له پخوا راهيسې د خپلو سيمو د ليدلو تنده لرم، ورته هو مې کړه.

زه، زما ملګري فاضل ناګار او عمران واک، درې واړه د قانع کرولا ته پورته شوو.

سالار باغ د اسعد اباد- جلال آباد پرلويه لاره، د سيند په غاړه موقعيت لري. قانع موټر را تاوو کړ او ويل يې چی، دلته يې د تره کور دی.

موږ د حجرې په ځای د سيند غاړې ته ښکته شوو او بيا شيبه وروسته کوربه د شېدو چای له ډک پتنوس سره راغی.

سيند د دوه غرونو منځ کی روان دی، خو لکه چې د وطن له تندې خبر وي، مخکې تګ ته يې زړه نه کېږي، له ډېرې غوصې له غټو ډبرو سره سر ووهي ، تم شي خو چې څوک يې په قدر نه پوهېږي او د پاتې کېدو ست ورته نه کوي نو ببرته په نه زړه حرکت وکړي.

مخامخ شين غر دی.او په لمن کې يې خو ډبرين کورونه ودان دي. شاته هم يو لوړ غر دی خو شين نه دی او پر سريې د بهرنيو ځواکونو پوسته پرته ده او بيرغ پرې رپېږي.

مخامخ کورونو ته مې لاس ونيوه او بيا مې ويل: خبر دی، غريب به وي خو چې داسې د شنه غره لمن کې د سيند په غاړه پراته دي، نو ښه به خوشحاله وي.

کوربه چې شاکرالله نومېده ، خبره راپرې کړه : خوشحالي چېره ده ؟ همدا نن غرمه يو راکټ ولګېد . له دې خبرې سره مې لاسونه سست شول او پياله مې کېښوده.

هغه زياته کړه : د کورښتن په خپلو پټيو کې وابنه کول، چې راکټ يې خواته ولګېد او ځای په ځای شو.

شکرالله خبره اوږده کړه : د خدای رحم و چې، همدا شيبه يې، ماشوم زوی کورته تللی و او چې کله بېرته راغی نو پلار يې په ډنډ وينو کې پروت و.

راکټ ، د سالارو دغه ماشوم بې پلاره کړ او کورنۍ يې ورته د وير په ټغر کېنوله، خو د غره پر سر د بهرنيانو پر پوسته هماغه شا بيرغ رپېده.

کونړ ،اسعد اباد ، د سالارو بڼ

د ورې۲يمه، ۱۳۹۰

کندهارۍ

پر لوړه پوله بوډا يواځې ناست و. مخامخ نړېدلې ختينې کلا ته يې کتل. د کلا د لرګي لوی ور سوزېدلی و ، خونې چپه پرتې وې او د کلا په منځ کې د سکرو ټيټې ونې ولاړې وې.

بوډا يو ناڅاپه لړزې واخيست، پورته شو ، د کلا په لوريې منډه کړه، کلا ته نږدې يې غبږ پرانيسته:

شکر ، ټيټ شو تا به وې کوم ماشوم په سرښکلوي، لا سونه يې ببرته را ټول کړل، کړو په ملايې سمه کړه، پر نړېدلو ديوالونو يې نظر وګرځاوه او بيا يې يو دم رامنډه کړه.

سترې شو، کېناست، ژوره – ژوره، ساه يې را وېستله او د ټنډې په ګونځو کې يې خولې تاوېدې را تاوېدې

پر اوږه مې ورته لاس کېښود:

بابا !

دومره په شوق کلا ته لاړې او بيا !؟

د هغه خوله وچه وه، غاړه کې وچه مرۍ تله راتله ، ډنډ سترګې يې زما په سترګو خښې کړې وې، او له ښو يې يوه – يوه اوښکه څڅېده .
يو دم يې خوله پرانيسته !

هلته مې ګلالۍ - ګلالۍ لمسيان وو ، اولادونه مې وو.

سلګيو واخيست ، لړزې ونيو

ماکې هم د پوښتنې وس نه و ، غلی وم. کله مې مخامخ نږدې کلا او کله مې ترخوا ناست بوډا ته کتل.

يو ناڅاپه يې له زنګنو سر پورته کړ، اسمان ته يې وکتل تا به وې اوس هم په هوا کې خپل قاتلانويني. مخ يې سور شو ، سترګې په کولکونو کې راووتې ، هماغه شان يې پورته کتل او په خبرو يې پيل وکړ:

ځوانه !

په هغه ورځ يو نا څاپه، په هوا کې غرونه شول، ځو الوتکې ښکاره شوې، تاوېدې را تاوېدې. درزهار شو ، تا به وې له اسمانه د سکروټو ږلۍ اورېږي

دا نږدې کلی وينې؟ ځو طيارو پرې سينې خالي کړې او په لنبو کې ورک شو ، زه د ژېړۍ (د کندهار يوه ولسوالۍ) بازار کې وم، چې کله را ورسېدم له کلي اورونه راتاو وو او غبږ ـ غبږ لمبې هوا ته پورته کېدې .

په منډه راغلم د لنبو په منځ کې مې خپل ... له دې خبرې سره يې يو زوروره چيغه وکړه، زړه مې ډيپ ولويد ، بدن مې سست شو ، ماوې که په سر مې بم ولوېد.

سپين ږيري ډېر وس وکړ خو کيسه يې پوره نه کړه، شونډې به يې ببرته کړې، و به رپېدې خو د خبرو په ځای به ترې چيغه ووته .

ښه شيبه دواړه غلي وو، بوډا بيا ځان خبرې ته جوړ کړ، مخ يې را واړو : ځوانه !

ډېر وخت شو چې زه کلي ته نه ځم، چې کله ورشم د ماشومانو شور ماشور مې په ياد شي ، لمسيان مې په زړه را وګرځي،چې رامنډې به يې کړې او پښو نه به مې را تاوو شول.

اوس کلی غلی دی، هغه شور په کې نه شته ، اوس راته ځوک د بابا نارې نه وهي زه اوس هلته نشم تلی ، زه بې ځوکه شوی يم ، زويه !دې کاپرو په اخر عمر کې يوازې کړم .

۱۳۸۲، کابل

عجيبه قضاوت

دوه سپيان خوا په خوا په ځمکه خلم پراته وو . د پښو په منځ کې يې هډوکي نيولي او پرې خوښېدل.

لږ وړاندې دوه ځوانان يو بل ته، سره – سره کېدل، له ښکنځلو خبره تېره شوه، لاس او ګرېوان شول.

د دواړو له خولو او پزو وينې روانې شوې، خو لا ساړه شوي نه وو او هماغه شان يې يو پر بل باندې وارونه کول.

دربيم ګړی ترمنځ شو ، په څه خوارۍ يې سره جلا کړل.

په قهر يې وويل: سپيان خو نه يې چې خپلو کې جنګونه کوئ ؟

سپيانو يو بل ته وکتلې، سرونه يې وښورول شايد ويلي وي چې، انسانان هم عجيبه قضاوت کوي!!

کابل ، ۱۳۸۲د لړم دوهمه

د خوسي سر

شايد لږه شېبه وړاندې به د غه سر د خوسي له تنې جلا شوی و ، خو سترګې يې هماغه شان پرانيستې وې.

څو کسان د قصابۍ هټۍ ته ولاړ وو ، قصاب په تېره چاړه د غوښې ټوټې جلا کولې او سر په پرانيستو سترګو د هر څه ننداره کوله.

حيران وم ، ما وې څنګه سر په چوپه خوله ، له ځانه د غوښو ټوټو د جلا کولو تماشا کوي؟

خلکو ته هم په فکر کې وم ، هغوی ټولو لېدل چې، سر ورته مړې سترګې ګوري خو دوی په ګېډو لاسونه وهي.

حيران وم ، شېبه وروسته مې يو نااشنا غږ واورېد ، ځانته مې پام شو خالي اسکليت پاتې وم، څو چاړه په لاس کسان رانه راتاو دي او چړې يې زما په هډوکو خولې لګوي.

شاو خوا مې وکتل، خلک مې تماشا ته چوپه خوله ولاړ دي او په شونډو ژبې راکاږي.

۱۳۸۵ د زمري ۲۵ مه ، کابل

د آبادۍ وېره

جلرېز ولسوالۍ کې یوه واده ته بلل شوی وم. جلرېز د میدان وردګ له ډېرو ښنو او ښکلیو ولسوالیو څخه ده .

پخوا به د سړک دواړو غاړو باغونه سپېره وو ، خو اوس تک شنه ښکاري او په شنو پاڼو کې ژېړو زردلو او سرو مڼو د باغونو ښکلا لا پسې زیاته کړې ده .

پخوا دغه سړک خامه و ، موټرو به د تګ راتګ په مهال دوړې جوړولې او بیا دغو ګردونو ، سړک ته نږدې باغونه بدرنګه کول.

خو اوس سړک قیر شوی دی، د سترګو په رپ کې له میدان ښاره ور رسې، په دې سړک کې یوائې هغو ځایونو کې موټرورو کېږي چې ماینونو الوځولي دي .

تېر مازیګر مې له کابل ښاره حرکت وکړ او لا ماښام شوی نه و ، چې ور ورسېدم .

د واده دیګي د مڼو او زردلو په شنه باغ کې پخېدل او د ډوډۍ انتظام په یوه ختین کور کې شوی و.

ډوډۍ وخوړل شوه او بیا یو محلي سندر غاړي له خپلې ډلې سره چې ارمونیه، طبله، رباب او غټ لاوډ سپیکرونه ورسره وو ، راغی .

دغې ډلې ته انګړ کې یو جلا ځای جوړ شوی و ، دوه غټ ډایکونه ولګېدل او بیا ، سندر غاړي تکراري سندرې پیل کړې.

خلک ورته په کوتو، انګړ او زینو کې ناست وو او چکې یې وهلې.

یو نیم به لکه کولنګی چرګ د سندرغاړي مخکې کوږ اوږ را تاوېده او نورو به پرې د لاسونو په تباکو ګټلي لوټونه شیندل.

په فضا کې د الوتکې غږ و، شاید په همدې سیمه یې دورې کولې، ما ویل هسې نه همدا کور په نښه کړي او بیا مو سبا په جسدونو د ترهګرو نوم کېږدي.

دا یوه اندېښنه وه، ځکه څو ځلې بهرنیو ځواکونو په ختیځ او سویل کې دغه شان مراسم بمبارد کړي دي.

ما یوائې د یوې سندرې نیمایي اورېدو ته حوصله وکړه، نور مې زړه په تنګ شو او له کوره ووتم.

د منو باغ کې په غوړېدلي پلاستیکي سترنجۍ چې ځای – ځای، پرې وریژې پرتې وې، وغځېدم.

خوب نه راته، له یوې خوا یې خونده موسیقي غږېده او له بلې خوا باغ کې اشپزانو په لوښو وینځلو شور جوړ کړی و.

حیران وم څه وکړم؟ زه لا همدې چورت کې وم چې د ماما زوی مې راغی، ویل یې راځه بازار ته ښکته شو او یوه یخه پیپسي دربانديې وڅښم.

موبایل مې روښانه کړ په سکرین څه باندې لس بجې ښکاره شوې.

زړه او نا زړه روان شوم، د لمریني برېښنا څراغونو چې، په دنګو ستنو کې را ځړېدلي وو، د جلرېز بازار رڼا کړی و. دوکانونه تړل شوي وو، یو نا څاپه به، دوه- درې سپیان په منډه له سړکه تېر شول. نور څه نه تر سترګو کېدل.

د بازار اخري برخې ته لاړو، دلته یو لوی ماشین ولاړ و او همدلته قیر سړک نور ختم شوی دی.

ماشین سره جوخت د سړک د غاړې په ویاله کې یو وسلوال ګوته په ماشه ناست و. ځان سره مې ویل، چې که ببرته وګرځو شک ونه کړي، مخامخ پرې ورغلو.

وسلوال چې یونیفرم یې پر تن و، له ویالې راپورته شو، چې کله ورته یې ضرره ښکاره شوو نو له هماغه ځایه یې سترې مشې راکړل. دا پولیس د جلرېز ولسوالۍ د سنګلاخ اوسېدونکی و.

هغه ويل دلته مو يوه پوسته ده. ما ويل نو وياله کې څه کوې ؟ پوليس، د ټوپک شپېلۍ ماشين ته ونيوله : د همدغه ماشين د ساتلو لپاره شپه په وينبه تېروو.

ما ويل: نو دا خو ښوک پټولی نشي؟

هغه ځواب راکړ: پټولی يې نه شي، خو سوزوي يې، په راکټ يې ولي .

شيبه غلی شوم ، ځان سره مې ويل: کوم ملک کې چې د آبادۍ کارونه په دومره وېره تر سره کېږي، هغه به څنګه ودان شي ؟؟

۱۳۸۹،د زمري ۶مه ،

کابل

چرګان

چاړه په لاس ځوان، چې کالي یې په وینو ککړ وو او ځای- ځای پرې سپینې بڼکې نښتې وې، قفس ته لاس ونیو او بیا یې وویل: کوم یو دې په کار دی؟

یو چاغ چرګ مې په نښه کړ، ښه تنکی و او د سپینو بڼکو له منځه یې د شا ، سره غوښه ښکارېدله.

هغه، لاس وردننه کړ، چرګان په وسپنیزې پنجره کې په ټوپونو شول او بیا د چرګانو قصاب په نښه کړی ترې راوویست.

اجل نیولی یې ځملاوه، په مری یې ورته چاړه راتېره کړه، وینو دارې وکړې او د شاوخوا ځمکې سور رنګ یې بیا تازه کړ.

د چرګ ساه لا پوره ختلې نه وه، چې پوستکی یې ترې وویست او بیا یې د لرګي پر یوه ګنده (غټ لرګی) کېښود او ټوټه- ټوټه یې کړ.

نورو چرګانو هماغه شان ورکتلې.

ما ویل، اوس به یو شور جوړ شي، په پنجرې به هجوم راوړي او د ازادۍ لپاره به خپله وروستۍ هڅه وکړي.

خو داسې ونه شول، په چا چې راغله، په هغه راغله.

د چرګانو نسل مې له پامه بد شو ، بې غیرته راته ښکاره شو .

ټوټه شوی چرګ مې په پلاستیکي کڅوړه کې لاس کې نیولی و او کور ته په لاره مې چورتونه وهل:

دا چرګ څه بې غيرته نسل دی، ښه يې ويني، چې هره ورځ يې له پنجرې ملګري راوېستل کېږي او په مخ کې يې حلالېږي، خو دوی هېڅ نه کوي او خپل مرګ ته شېبې شماري.

دوی خو هسې هم ټول وژل کېږي، ولې يوه ورځ ځانونه، نه وژني؟ ترڅو راتلونکی نسل له دغو قصابانو وژغورل شي؟

د فکرونو لړۍ مې د امبولانسونو چيغو وشلوله، کلي کې خلک راټول وو، له امبولانسونو يې د دوو تنکيو ځوانانو تابوتونه راښکته کړل، ټولو حيرانې حيرانې ورکتلې.

زموږ کلي ته يې څو ورځې وړاندې هم، غبرګې جنازې راوړې وې او خلکو ورته يوا ځې ژړلې.

۱۳۸۹،د لړم۱۱مه، ،کابل

خاموش کلی

ډېر عجیبه کلی دی، اوسېدونکي یې له شاوخوا دیرشو کلونو راهیسې چوپه خوله دي. دا کوچنی کلی نه دی، له ۱۰۰۰ ډېر کسان په کې میشت دي، خو ټولو په یوه خوله د خبرو نه کولو سوګند کړی دی.

دا کلی د اسد اباد بازار له عمومي سړک نه څو ګامه لاندې موقعیت لري. اوسپنیزه دروازه ورته دربدلې ده او هیڅوک ترې باندې نه راوځي.

ملګرو!

ما د دې کلي په اړه ډېر پخوا اوریدلي وو، خو پرون مازیګر مې ولیده، ډېر ځنډ یې د دروازې مخې ته ودرېدم خو چا سر را پورته نه کړ.

اوښکې مې تویې کړې، عذر او زارۍ مې وکړې خو دوی هیڅ را ونه کتل.

د دوی ضد له ماشومتوبه نه دی، ټول اوسېدونکي یې مخور او ځوانان دي، خو له خپلو همنوعو نفرت لري، دومره نفرت چې خواته تېرېدونکیو لارویو ته لا څه چې، مېلمنو ته هم نه ګوري او دغه ضد به تر اخره پالي.

د دوی ضد بېځایه نه دی، ولې به بېځایه وي؟

ملګرو!

تاسو به هم دې کلي ته فکر وړي یاست، نور مو انتظار نه اوږدوم او در معرفي کوم یې:

د ۱۳۵۸ کال د وري ۳۱ مه وه، د یرغلګرو شورویانو لاسپوځو، دغه کلیوال په دې پلمه چې، حکومتي کسان درسره خبرې کوي راټول کړل او بیا یې پرې له هرې خوا دومره ګولۍ وچلولې چې د ټولو سینې یې سورۍ کړې.

دوی په خپلو ځایونو لکه اره شوي نښتر ګډوډ پرېوتل، له سینو یې وینو دارې وکړې، شاوخوا ځمکه یې سره کړه.

د وینو فوارې جوړې شوې، خو څوک نه ورنږدې کېدل، ځکه یوازې مېرمنې او ماشومان پاتې وو، ځوانان او مشران ټول همدا وو.

دوی د کیرالې (کرهاله) اوسېدونکي وو، راتګ ته یې کوروالا په تمه وو، ورځ ختمه شوه، شپه شوه خو معلوم نشول، اخر خبر شول خو قاتلانو دومره وېره خپره کړې وه چې، چا یې غور ونشو کولی.

هملته پرې ماشینونو خاورې واړولې او په ابدي خوب ویده شول.

له هغه وخته څه باندې درې لسیزې تېرې شوې، په دغه دوره کې هغه کسان واک ته ورسېدل چې، دوی ورسره د ارتباط په شک وژل شوي وو، خو قاتلانو ته یې چا هیڅ ونه ویل.

د هغوی له قاتلانو سره یې ملګرتیا پیل کړه، خوا په خوا ورسره کېناستل او دادی اوس هم ورسره ملي شورا کې اوږه په اوږه ناست دي.

د جهاد په نوم نورې ډلې راغلې خو دوی هم د دغه کلي ټولوژونکیو ته څه ونه ویل. دا دی اوس هم د دوی جهاد روان دی خو قاتلان لا سرې سترګې ګرځي.

نو تاسو وواییئ؟ د دغه کلي ضد ښځایه دی؟ څنګه سرونه راپورته کړي؟ او څنګه خپلو همنوعو ته وګوري او ؟؟؟؟؟؟؟؟؟؟

خیر دی، مورې له اوسنیو او پخوانیو مجاهدینو د دغه کلي د قاتلانو د نیولو هیله نه کوو، خو یوه غوښتنه ترې کوو او ورته وایو چې د خدای (ج) پار دی! نور کونړي ځوانان مه وژنئ، دا شین وطن په ځوانانو ښه ښکاري، نور په دې سیمه کې خاموش کلي مه جوړوئ.

پرېږدئ چي دلته همېشه د خلکو شور وي، د خندا ګانو غږونه راپورته شي، دا ژوند د خدای (ج) نعمت دی، دا نعمت بې موجبه له چا مه اخلئ.

پرېږدئ چي د خاموشو کلیوالو میندې، په خپلو اولادونو د تللو مینه ماته کړي او نور یې سترګو کې اوښکې حلقې جوړې نه کړي، کنه دا اوښکې به یو سېلاب شي او دومره به زورور شي چې هر څه به په مخه کړي.

۱۳۸۹ کال وروستۍ شپه

کونړ-اسعد اباد ، د ښکلا راډیو ودانۍ

د مشروعه

په هغه ورځ ، كه زما بدن سپر شوى نه وى، نو ګولۍ راساً د مشر په ځيګر خوله خښوله. غونډه ګډه وډه شوه، خو مشر زما خواته راغى مانه هماغه شان توده وينه روانه وه. ښه رانږدې شواو بيا له قهره سور واوښت:

زما دې په خپل جهاد قسم وي، چې يو وخت به همدغه شان د دې كمونستانو مشر په وينو لمبوم او ستا او د نورو مجاهدينو كسات به ترې اخلم.

څه موده پس ښه شوم، خو لاس مې بې دمه و، د ټوپک ګرځولو وس مې نه درلود او د جهاد ارمان مې زړه كې ساته.

كه څه هم وخت ډېر وتلى و، حالات بدل و خو زما زړه كې هماغه شان د كسات جذبه ژوندۍ وه او د خپل جهادي مشر وعدې ته په تمه وم.

له څو ورځو راهيسې مې زړه كې تاوېده را تاوېده چې خپل مشر ته د جهاد د برياليتوب مباركۍ ته لاړ شم، نن مې وس پيدا كړ او سيده يې كاري خونې ته لاړم.

مخې ته مې راپورته شو، د حال احوال پوښتنه يې وكړه. د مشر پر ميز د ګلونو بې شمېره ګېډۍ ايښودل شوې وې.

مورږ لا خبرو كې وو چې، يو تن په پوځي يونيفرم كې، چې د اوږو پر سرونو يې ښانونه ټومبلي وو او پر شونډو يې د بريتونو سرونه ځوړند وو راننوت.

هک پک شوم، د خپل تېپي کېدو وخت را ياد شو او بيا مې د خپل مشر دا خبره : ((يو وخت به همدغه شان د دې کمونستانو مشر په وينو لمبوم ، ستا او د نورو مجاهدينو کسات...)) ذهن کې تله راتله.

ما ويل اوس به پرې لاس پورته کړي. خو هغه ته زموږ مشر توده غاړه ورکړه او بيا يې ماته هم دواړ لاسونه را اوږده کړل، زړه او نازړه وم ، يو لاس مې بې دمه و، يوائې يو لاس مې ورکړ. زموږ مشر مخ را واړو : ښه دې ونه کړل، دا جنرال صاحب دی او دا سې کسانو ته يو لاس ورکول بې احترامي ده.

١٣٨٧، کابل

شوقي خود کشي

تېره شپه مې، کابل کې له يوې ټلويزيوني شبکې څخه د حزب وحدت ګوند د وژل شوي مشر ، استاد عبدالعلي مزاري پخوانۍ څرګندونې واورېدې، ډېر ښه غږېده، په ملي وحدت يې ټينګار کاوه،د خلکو رايو او افکارو ته يې درناوی درلود.

پخوا مې هم د ځينو وژل شويو او ژونديو تنظيمي مشرانو دغه شان ټلويزيوني کليپونه ليدلي او ويناوې مې ورته اورېدلې دي.

له ډېر فکره وروسته اوس دې پايلې ته ورسېدم چې: تنظيمي مشران ډېره ښه خلک وو ، کېدای شي د دوی د واکمنۍ په مهال (۷۱-۱۳۷۵) کابل ښار کې شاخوا ۶۰۰۰۰ ماشومانو ، ځوانانو ، بوډاګانو او ميرمنو ، په خپله خوښه او شوقي خود کشۍ کړې وي او کېدای شي کابل ښاريانو خپل کورونه په خپل زړه نړولي وي!!!!!!

۱۳۹۰، د کب۱۷مه ، کابل

زموږ د کور کوترې

۱۳۶۲ لمريز کال و، دا مهال د لغمان ولايت شنې درې وخت په وخت د شوروي جنګي الو تکو له خوا سرو لنبو په غېږ کې نيولې. زمونږ کلی ترې هم په امن پاتې نه شو.

سهار نهه بجې وې، له مخامخ غره، څو چور لکي لکه وږې بازان راواوښتې او بيا يې څو ځلې له سکروټو ډکې سينې په کلي خالي کړې.

شيبه وروسته موږ (۱۵) تنه په باغ کې له جوړې شوې موضع (خمڅه) نه دا سې خړ پړ را ووتو چې يو بل مو نه پېژندل. ستوني مو له خاورو ډک وو. د خبرو وس مو با يلولی وو.

د باغ له شنو ونو، تورو لوګيو سره يو ځای سرې لنبې پورته کېدې، ځای - ځای کورني حيوا نات او مرغان د خپلو وينو په ډنډ کې پراته وو ا وهرچا ته يې په ډکو سترګو کتلې.

ختين کورونه مو په لو ټو بدل شوي وو. زمونږ د انګړ د لرګيو غټ ور، چې پر سر يې د کوترو ځالې وې په لنبو کې پټ و. شيبه وروسته تښتېدلې کوترې را ورسېدې، خپلو تنکيو بچيو پسې د اور منځ ته ننوتلې او موږ ليدلې چې، څنګه ژر-ژر په ورتو غو ښو بد ليدې.

کابل

۱۳۸۳ چنګاښ ۲۰

د ماشوم کرامت

د جلوزو کیمپ په فامیلیو کې میني بس ته وختم، دلته مې دعوت او جهاد پوهنتون کې زدکړې کولې. مهاجر بازار کې، ډله نور کسان هم راپورته شول.

له ما څخه پر وړاندې څوکۍ یو سړی له ماشوم سره کېناست. هغه له ماشوم سره ډېره مینه کوله، د خوړلو بیلابیل شیان یې ورته اخیستي وو. کله به یې یو شی خولې ته ور وړاندې کړ، کله بل. په سر او مخ به یې ښکل کړ.

حیران وم، په ځوانۍ کې مې په خپل یتیم والي اوښکې تویه کړې، د خپل پلار مینه راپه زړه شوه. خو بیا مې ځان سره ویل: ډېر خلک پلرونه لري، خو هر یو یې دومره له خپلو ماشومانو سره چېره مینه کوي؟

زه لا د ماشوم او د هغه د پلار مینې ته فکر وړی وم، چې پېښور ښار ته را ورسېدو او نوې اډه کې موټر ودرېد.

چې څنګه دغه سړی او ماشوم ښکته شول، ورپسې جوخت ورښکته شوم: هغه له نږدې غرفې ماشوم ته جوس راواخیست او زه یې خواته ورغلم.

ترې وه مې پوښتل: ماما، دا ماشوم دې څه کېږي؟

-زوی مې دی.

-بس همدا یو زوی لري؟

-نه، مال د خدای دی، نور هم شته

ځان سره مې ویل: کېدای شي تازه د ماشوم مور مړه شوي وي، نو ځکه ورسره دومره مینه کوي.

صبر مې ونشو، پوښتنه مې وکړه:

مېرمن دې ژوندۍ ده؟

-هو

-نو بیا ولې دې ماشوم ته دومره ناز ورکوې؟

ـ دا عادي ماشوم نه دی، خدای ج ورته لوی کرامت ورکړی، که ترې خبر شوې، نو ته به يې له ما ډېر ونازوې.

ـکرامت او بيا په دومره واړه عمر کې؟

ـ هو ، که نه يې مني نو رانږدې شه !

حيران وم، پلار د خپل ماشوم مخکې لمن پورته کړه، سپينه ډډه خېټه يې ښکاره شوه.

د خېټې ښي لورته لږ ځای لکه خدايي خال،تک شين و.

پلار، په همدې شين ځای ګوته کېښوده او بيا يې وويل: ښه وګوره!

ورځير شوم، د خدای ج قدرت و، له شين خدايي خال نه د افغانستان نخچه جوړه شوې وه.

سړي راته ويل: اوس خو يې منې؟ او بيا يې د افغانستان نخچه ښکل کړه او د زوی لمن يې بېرته راښکته کړه.

له هغه وخته شاوخوا دوه لسيزې تېرې شوې دي، خو چې اوس هم په هېواد کې چور او چپاول او له وطن سره روان خيانت ته ګورم، نو د ماشوم پلار مې په ياد شي.

ځان سره وايم:

ولس له وطن سره څومره مينه لرله، څومره قرباني يې ورکړه؟ خو مشرانو په دغه قربانيو څه بې شرمه سوداګري وکړه او لا دا سوداګري روانه ده.

کله خو مې په وطن روانه سوداګري دومره وه وېروي چې، یو نا څاپه لاسونه پورته کړم او دعا وکړم چې خدایه! هغه ماشوم د وطن له سوداګرو په امن کې وساته، هسې نه له خیټې یې د افغانستان نخچه هم وتوکي.

۱۳۹۰، د غبرګولي ۲۰مه

جلال اباد

د برکتونو میاشت

د ملي بانک مخ ته یوه سپین سري میرمن وچې شونډې کړو په ملا ناسته ده.د هغې ترشا بانک دی، چې په میلیونونه پانګه په کې ده او مخامخ یې کابل - سرینا هوټل دی چې، په لسګونو ډوله خواړه په کې تیارېږي .

خو د میرمنې مخ ته په وېړ پلاستیک یواځې څو افغانۍ پرتې دي او د هغې شونډې له ولږې سپېرې اوښتې دي .

د هغې څنګ ته وړه ماشومه ناسته ده، د سر ویښتان یې جړ بړ دي او له شلېدلي ګریوانه یې پښتۍ داسې ښکاري لکه ایکسرې عکس ته چې ګوري .

ماشومه وربې ده، لاسونه یې پر زنګنو ایښي دي، هر لاروي ته سترګې اړوي را اړوي، خو په دې د چا نظر نه پرېوځي . د مېرمنې مرۍ په خوارۍ ښکته پورته کېږي او له سپېرو شونډو یې د الله سپیڅلی نوم را پورته کېږي .

بوډۍ، هر را روان لاروی تر هغې څاري ،ترڅو یې له مخې تېر شي .

دوه جوړه سره او سپین کسان را روان دي او په غاړو کې یې پراته نیکټیان ټالۍ وهي .

هغوی په خپلو کې خبرې کوي، یو وايي :

رښتیا چې روژه د برکتونو میاشت وي، چې ماښام شي د دسترخوان ډک شي، حیران پاتې یم چې اول څه ته لاس کړم ؟

مېرمنې ، د دې خبرې په اورېدو خپلې ورې لمسۍ او بیا یې په مخ کې غوړولې پلاستیک ته چې ایله د یوې وچې ډوډۍ پیسې پرې پرتې وې، وکتلې او بیا یې سر پر زنګنو کېښود .

۱۳۸۲، د روژې ۱۲مه

کابل

خشونت

د کابل – سرینا پر هوټل (د سیمینار محوه خشونت علیه زنان) شعارونه ځړېدلي وو .

د هوټل غولي کې لوکس موټر ولاړ وو ، شیبه وروسته ډله ـ ډله، نجونې او میرمنې چې، په غاړو کې یې طلایي زنځیرونه ځنګېدل را ووتې .

یوې چې، له غابښونو یې د کبابو پاتې شوني په وچکي راویستل، وویل: دغه شان سیمینارونه باید نور هم جوړ شي، موږ ښځې باید خپل حقونه وپېژنو اودفاع ترې وکړو ، ترڅو به له موږ سره خشونت روان وي !؟

یوې بلې چې پرشونډو یې تازه لب سټک (لب سرین) راتېر کړی و ، په احتیاط شونډې ببرته کړې:

اوس نو هغه وخت تللی چې، ښځو ته به چا دانسان په سترګه نه کتل، حقونه به یې تر پښو لاندې وو ، اوس دیمکراسي ده .

هغې لا خپله خبره پسې غځوله چې دوه میندې یې مخ ته را تاوې شوې.

د یوې له غاړې د ماشوم وچ او چاودلي لاسونه راتاو وو او بلې خپله وړه ښېې یبله لور چې، له یخنۍ تکه شنه اوښتې وه ، له لاسه نیولې وه .

یوې غږ کړ: خوېندو ماشومان مې له لوږې مري، بیمار دي، تاسو ته د یوې مور درد ښه معلومېږي د خدای په خاطر څه راکړئ !

له هوټله راوتلي یوې میرمنې په قهر له غابښونو وچکی وغورځاوه:

همدا تاسو د ښځو نوم بد کړی، دا وخت وګوره او ستا سليقه !

بلې غږ کړ: تاسو غوندې بې ذوقه ښځې چې وي، موږ به ښه خپل حقونه ترلاسه کړو ، خشونت به ښه ورک شي .

هغوی روانې شوې او سوالګرو میندو تر ډېره د هغوی تورو د ستکولونو ته کتل چې، په اوږو کې يې ټالۍ وهلې .

۱۳۸۲، ليندۍ۴مه

کابل

سپی

لکۍ يې د دواړو پښو منځ کې نيولې وه، چنګه ملا کې يې له لرې پښتۍ شمارل کېدې. د غتو دېګيو خواته راغله. په شاتنيو پښو کېناسته ، اخوا د ېخوا يې کتلې.

کله به يې ملا د پورته کېدو لپاره اوږده کړه، خو چې د خيرات ديګيو خواته ولاړ کسان به يې وليدل بېرته به غلې شوه.

لکه چې چا ورته نارې وهلې، شيبه په شيبه يې شاته کتل، خو دا غږ يوازې همدې اورېده.

دا ځلې يې ښه شيبه شاته وکتل او بيا کړه وږه را پورته شوه، سر يې ځوړند نيولی و ، په لګن کې ډېرۍ غوښو ته را نږدې شوه. د يو تن ورپام شو ، بېلچه يې پرې پورته کړه او بيا هغه شا په تخته ولوېده.

بيا يې سر پورته کړ او ورسره سم يې په تندې بله بېلچه وخوړه.

هلک ويل: دا ډېره بد سترګې سپۍ ده، څو ځلې مې وشړله بيا راغله، اجل يې راغلی.

هغه ته چا غږ کړ او چې څنګه روان شو ، سپی هم پورته شوه. کږه وږه روانه وه. موږ ماشومان ورپسې شوو .

سپی لوېده او پورته کېده ، وینو ورپسې لیکه جوړوله، مخکې لاړه. د وچو وښو له منځه ورو –ورو غږونه راتلل.

موږ پښه ونیوله، سپی په څښېدو - څښېدو ځان ور ورساوه. غږونه لوړ شول. ور ورسېدو ، له سپی تازه زېږېدلي کوکري را تاو وو، د هغې له خولې وینې څوټېدې، خو وړو بچیو یې په وچو تیونو کې شیدې لټولې.

۱۳۸۹،د چنګاښ ۲۲مه

کابل

د ماشومۍ ژړا

د يکشنبې سهار دی، د سورلۍ موټر مخکې سيټ کې ناست يم او لغمان ته د سفر نيت لرم. د همايون بلګرامي په ګوتو ليکل شوی تاريخي ناول (لويه دسيسه) چې ځوان ليکوال عارف الله حق پرست، پښتو ته ژباړلی، لولم.

ناول، د مغلو د امپراتورۍ د زوال کيسې کوي، او ښيي چې څنګه دغه لويه امپراتوري د خپل منځي شخړو، عياشۍ او د شهزادګانو کبر او غرور د تباهۍ کندې ته ټېل وهله؟

موټر له جلال اباد ښار نه په وتلو دی او دا دی له ژاندارم چې، په جندرما پول مشهور دی، هم تېر شو. يو ناڅاپه د ټايرونو غږ شو، سوی بوی پورته شو او بيا د يوې خوا ټايرونه خامې ته پرېوتل.

مخامخ يوه پيک آپ ډاټسن چې، په شنه سهار کې يې غبرګ ګروپونه لګولي را روانه ده، وسلوال په کې د ماشيندارو شاته ګوته په ماشه ولاړ دي او دومره تېزه راخوشې ده ته به وايې اوس به په تورخم واوړي او پاکستاني پوځ څخه به پر کونړ د شوو خونړيو بريدونو غچ واخلي.

وریسې یو تور نا اشنا موټرچې، خدای خبر، له څومره خیانته وروسته به یې قیمت پوره شوی وي؟ جوخت را روان دی.

په سپین رنګه پیک آپ کې، ماشیندارو ته ولاړ کسان خلکو ته لاسونه خوځوي او د قیر سړک د خوشې کېدو داسې ګواښونه ورته کوي، لکه سړک چې د همدوی په پیسو قیر شوی وي .

ترڅو زموږ موټر پوره قیرسړک پرېښوده، هغوی را ورسېدل، را جوخت شول او بیا شاته څوکۍ کې ښیښې ته ناستې ماشومې چیغې کړې.

مور یې ژر د هغې واړه لاسونه وکتل، لاسونه یې جوړ وو، خو د موټر هوا دومره وېرولې وه چې، ان تر مهترلامه یې ژړل.

مهترلام، اطلاعات او کلتور ریاست

۱۳۹۰د زمري ۲۳مه،

د ايبټ آباد په غره کې

ويښتان مې تازه وينځلي وو ، هنداړې ته مخامخ ودرېدم چې ښنګه مې د مخې ويښتان شاته اړول هنداړې ته ځېر شوم، يوه لړزه راباندې راغله، ځان مې کنټرول نشو کړای، ښکته مې وکتل، د مېز پر سر اخبار ايښی و ، د هغه پر يوه تصوير مې سترګې ولګېدې او بيا مې ځيرې- ځيرې کړې.

ځای پرځای کيناستم، په ټنډه مې لاسونه کېښودل او بيا مې ذهن نږدې يوه نيمه لسيزه شاته ولاړ :

دا مهال په دعوت او جهاد پوهنتون کې محصل وم، د دوبې رخصتۍ وې، څو زه له دوه نورو ملګرو سره ايبټ آباد ته مزدورۍ پسې لاړم.

په بازار کې څو نور محصلين هم، حيران – حيران، د کار په تمه ولاړ وو .

يو نيم پاکستانی به راغی، څو موږ ورته د مزدورانو په څېر نه ښکارېدو ، نور کسان به يې بو تلل.

کار ته مزدوران شنه سهار کې درېږي او بيا چې څوک پرې برابر نشي، نو بېرته نا اميده خپلو دېرو ته روان وي .

نن ترغرمې په چوک کې ولاړ وم، څو کار پيدا نه شو ، ماز يګر بيا له خپلو څو ملګرو سره چوک ته راغلم .

شيبه وروسته، يو سوزوکي موټر مو څنګ ته ودرېد او څو کسان ترې ښکته شول .

يوه غږ کړ: کابليانو ! غره کې کار کوئ !؟

له دې خبرې سره موټر ته ور وختو او بيا د غرونو منځ کې په يوه نری لاره، يوې شنې تپې ته لاړو .

دلته نورو مزدورانو هم څادرونه غوړولي وو ، دا ځای يوه پخوانۍ هديره وه، چې د پيپل ونو ګور خانونه پرې راڅوړند وو.

د قبرونو له شناختو داسې ښکاريده، لکه نږدې يوه پېړۍ چې پرې اوښتې وي.

په دې تپه کې پرته له زړو قبرونو نور هيڅ نه وو ، يو- يو غټ ميږی به چټک – چټک اخوا دېخوا ګرځېده .

د ونو په ځینو ښاخونو کې غنو جالې کړې وې، جالې له ماشو ډکې وې اوغنې به خپل ښکار ته ورو-ورو را روانې وې .

د قبرونو څنګ ته راټول وو ، شاوخوا کلیوال به کورونو ته د تګ په مهال څو شیبې و دریدل او بیا به څوک د سر په خوځولو او څوک په موسکا روان شول .

ماښام شو ، لرې کورونو کې رڼا ګانې ښکاریدې، خو مور په داسې یوه زړه هدیره کې وو چې، مړي یې هېر شوي وو ، یوه ډیوه پرې هم نه بلیده .

سهار وختي، د غره په ډډه کې دوه –دوه کسان تقسیم شول. یوه سره به ګُلنګ او بل سره به بېلچه او واړه نیالګي وو ، چې بېخونه یې په تورو پلاستیکي کڅوړو کې پټ وو .

ما ګُلنګ باندې د کاڼو په منځ کې کندې ویستلې او بل ملګري به مې خاورې لرې کولې او نیالګی به یې کیناوه.

زما د لاسونو تناکې چاودلې وې، د ښي لاس پنجه مې د ګُلنګ لاستي سره سریخ شوه، د ګُلنګ لاستی باندې ژېړې اوبه روانې وې، زړه مې ور ان- وران کېده، خو مجبوره وم چې پردې غرونه اباد کړم، ځکه زمور په وطن کې اور بل و او تنظیمي مشران مو د کابل ښار پر ورانولو بوخت وو.

کله مې سترګو ته لوګی –لوګی کابل درېده، چې څنګه یې په ښایسته ماڼیو سرې مرمې خولې لګوي، څنګه یې له کورونو لوخړې پورته کېږي ؟؟ او کله مې خپل ځانته کتل، چې څنګه په تناکو لاسونو پردي غرونه ابادوم.

زړه مې را وپړسېد ، ګُلنګ مې ښه په زوره وواهه خو په تیږه ولګېده او بل سر یې زما په تنده خوله خښه کړه .

مغزو کې مې ټنګ شو ، په سترګو مې توره شپه شوه ، دواړو لاسونه کې مې سرټینګ کړ ، لاسونه مې تاوده شول او بیا چې مې څنګه لرې کړل نو د وینو شر، شو .

په غره کې هیڅ نه و ، خو ښخ کې یې یو شین ډنډ و ، چې د نږدې کلیو ښارویو به ترې اوبه څښلې.

ورمنډې مې کړې، وینې رانه هماغه شان بهېدې، تر ډېره مې تندې ته اوبه شیندلې خو وینه نه درېده، نور سست شوی وم.

زړه کې مې تنظیمي مشرانو ته د نفرت لنبه تاویده راتاوېده، ما ویل که دوی په خپلو منځو کې جوړ وای، ولې به کابل کې اور بل و، ولې به مور پردي غرونه ابادول؟ او ولې به... ؟؟؟؟

همدې چورتونو کې وم، لاسونه مې تاوده او بیا لانده شول، ماویل که بیا د ایبټ آباد په غره کې یم او بیا مې په تنډه د ګُلنګ ثوکه ولګېده، خو خولې شوی وم، مخ مې وچ کړ او ثیرې کړي اخبار کې مې د تنظیمي مشر ټوټه ـ ټوټه عکس ته کتل.

۱۳۹۰-د زمري ۲۰مه

کابل

کسات

په ډېرې خوارۍ د قدم ايښودو ځای لېدل کېده، يوائې د توپان شور وو چې کله _ کله به يې له لرې کليو څخه د سپيانو غړونه هم را رسول.

باد ، د ونو لغړ خاښونه يو بل سره جنګول، کوچنی د سمال مې له سره تاو کړی و او يوائې خپلې لارې ته مې کتل.

چې څنګه هد ېرې ته نږدې شوم، چيغې شوې، لکه هغوی چې ماته په تمه وو .

قبرونه وپړسېدل او بيا ترې جمجې راپورته شوې، حيران وم څه وکړم؟ د تېښتې هڅه مې وکړه خو پښې مې سستې وې، د ګام پورته کولو وس مې نه و .

له څلورو خواوو را نه اسکليټونه راتاو وو او نورو را منډې وهلې.

يو دم به ژامې وازې شوې، سپېره هډوکي به رانږدې شول، هر اسکليټ کوښښ کاوه چې لاسونه رانه راتاو کړي، غاښونه راباندې خښ کړي او يامې له مرۍ ونيسي.

چا ويل: ولې دې ووژلو ؟ولې دې زمونږ په ځوانيو سوداګري وکړه؟ ولې دې راته بچي يتيمان کړل ؟؟؟؟؟؟

چابه په کړس –کړس وخندل او بيابه يې سرونه ښه را نږدې کړل :

مونږ وژل شوي نه يوو ، د تا په امر ژوندي خښ شوي وو او بيا به تولو لاسونه را اوږده کړل .

خولې راباندې راماتې وې، ژبه مې وچه وه، د کلمې ويلو وس مې نه و ، يوازې اسکليټونه مې ليدل چې راته نږدې ـ نږدې کېدل .

دا ځل بيا له څلورو خواوو راباندې هجوم راغی، سپېره هډوکي کړپېدل. يو ناڅاپه راباندې ونښتل او له همدې سره مې يوه زوروره چيغه وکړه او له کټه را پرېوتم :

ټول کوروالا رانه راتاو شول، د هغوی خبرې مې نه اورېدې، خو ، له خولې مې بې اختياره همدا جمله را وتله: شکر چې رهبر نه يم !

۱۳۹۰، کابل

پښتنو سره ياد ګاري عکسونه واخلئ !

کارتن يې پرانيست. د پړانګ ځلورو نويو زېږيدلو بچيو ترې غاړې را اوږدې کړې. دا د کوم بهرني ملک په يوه ژوبڼ کې له يوې مور څخه يو وار زيږيدلي وو.

نندارې ته يې غټې او واړه ولاړ وو ، د کېمرو فلشونو رڼاوې کولې او بيا ځينو کسانو ورسره په ډېرې ليوالتيا ګډ تصويرونه هم واخيستل .

د دې ټلويزيوني پروګرام چلونکي ويل چې، د يادو پړانګانو نسل د انقراض په حال کې دی او دا ډېره د اندېښنې خبره ده.

چينل مې بدل کړ، د خبرونو وخت و:

مسلسل د مرګونو خبرونه وو، انتحار شوی و، ماين الوتی و، له پاکستان او ايران نه راکټونه راغلي وو، بمبار شوی و. دا ټول د پښتنو په سيمو کې وو.

ځان سره مې ويل: موږ سره هم عکسونه واخلئ، زموږ نسل خو هم د انقراض په حال کې دی.

مهترلام

۱۳۹۰، تله ۲۳

سپي ښښنه غوښته

د جيټ الوتکو ، له غړونو سره سم په باغ کې په جوړه شوې خمځه ورننوتو. جيټانو اول داسې ټيټې دورې پيل کړې لکه موږ پسې چې خمځې ته راننوځي. وروسته بمبار شروع شو ، د هربم په غورځېدو به خمځه روښانه شوه، يوبل به مو وليدل او بيا به تپه تياره شوه.

په غوړونو مو لاسونه ټينګ ايښي وو ، خو چې کله به بم ولوېد ، دواړه لاسونه به مو له ډيرشدت نه له غوږونو لرې شول . له چت نه به خاورې را تويه شوې.

ښه ځنډ وروسته د الوتکو غړونه ورک شول،په يو بل ناري وشوې چې ټولو ځوابونه ورکړل نو پوه شوو چې ژوندي يوو ، خو پوره خبرې مو نشوې کولی. خولې مو له خاورو ډکې وې، ستوني وچ وو او ژبو سم حرکت نه کاوه.

خمځه د شنډ توت له غټې ونې لاندې جوړه شوې وه ، پربام يې نږدې- نږدې ښه غټ لرګي اچول شوي وو ، او بيا ښه درنه پوښل شوې وه.

د ننوتلو لپاره يې کوچنۍ سوری درلود ، دغه سوری په لوټو او ډبرو چې بمبار کې له ديوالونو جلا شوې وې، بند شوی و ، په ډېرې خوارۍ ترې راووتلو:

ويالي وچې وې. چرګان او هوايي مرغان ځای ـ ځای پراته وو. ښاروېو پړي شکولي وو. له اخورونو لرې پراته وو.

يوه سخوندر څو ځلې غاړه جګه کړه بېرته يې کېښوده، هغه په ملا غټه پرچه خوړلې وه او ښاخوا ځمکه يې په وينو سره وه.

د ونو ښاخونه مات وو، ځای ـ ځای اورونه او لوګي پورته کېدل. باغ له تېرو او سپنو(د بمونو پرچې) ډک وو.

د اوبو په لټه کې وم. خپل کوچنی باغ ته لاړم. انګور تاکونه په ځمکه پراته او څنګ ته يې غځېدلی لښتی وچ و.

يو اواز مې واورېد، پښه مې ونيوله، ښاو خوا مې وکتلې. سپي غاړه راجګه کړه و وېرېدم، ما ويل که بيا راباندې حمله کوي.

دا زموږ د تره سپی و ، له بمباره يوه شپه وړاندې يې سخت وېرولی وم او هغه وخت ترې خلاص شوم چې، چيغې مې کړې او مشران راورسېدل.

سپی بيا وسنګېد، څو پورته کېده نه. يو مات شوی ښاخ مې را واخيست او ورغلم. د هغه غبرګې پښې بيخ کې نه وې. سره غوښه وو. ژبه يې وچه وه او له خولې يې باندې راويستلې وه. لاسونه مې سست شول ښاخ رانه ولوېد.

ورنږدې شوم، هغه به خپل سر زما پر پښو و مښه او بيا به يې ډنډ سترګې راپورته کړې. په ناست غږ يې څه ويل، کېدای شي د ژوند په وروستيو شيبو کې يې رانه د پرونۍ حملې ښښنه غوښتله.

له ما خپله تنده هېره شوه، له باغه ووتم، دهغه لپاره د اوبو موندلو په لټه کې شوم خو چې، کله بيا راتلم سپي سر ايښی و او ژبه يې د غاښونو منځ کې ټينګه پاتې وه.

دا د ۱۳۶۲ کال کيسه ده، هغه وخت زه ماشوم وم او له درې کاله جلا وطنۍ وروسته له هريپور کمپ څخه خپل کلي ته د مکتب په رخصتيو کې راغلی وم.

هغه بمبار کې زموږ کورونه ونړېدل، ډېر ښاروي له منځه لاړل، خو ماته اوس هم هماغه سپی یادېږي. او دا سپی خو هغه وخت ډېر را یاد شي چې کله بر ناحقه د کوم انسان له وژنې خبر شم، ځان سره وایم:

لويه خدايه! ستا مخلوقات هم عجيبه دي. د ځينو انسانانو زړونه له ځناورو هم سخت دي. هغه ټپي سپي له يوه ماشوم ځنې، د تشې حملې ښښنه غوښته، خو قاتلان نه يوائې دا چې له ناحقه قتل وروسته له خپل لوی ذات نه ښښنه نه غواړي، د خپلو همنوعو وژنو ته په ډاډه زړه ادامه ورکوي او د قتلونو بازار هماغه شان تود دی.

۱۳۹۰د مرغومی ۲مه ،

مهترلام ښار

مبارکي

کلی خاموش و ، په خالي کوڅو کې يې تش باد لګېده ، ډېر وګرځېدم ، هیڅوک مې پیدا نه کړل چې د اختر مبارکي ورکړم.

یو ناڅاپه مې مخامخ غونډۍ ته پام شو: ټول کلیوال هلته راغونډ شوي وو ، په منډه – منډه ورغلم.

د (اختر مو مبارک شه !) جمله مې په لاره تکراروله، ور ورسېدم، کلیوال مې ټول غلي وو ، په لوړ غږ مې مبارکي ورکړه ، خو هیچا هم ځواب را نه کړ.

په سترګو مې توره شپه شوه، سر مې وګرځېد او ځای پرځای کېناستم.

یو وخت چې په خود شوم، نو د قبرونو منځ کې ناست وم او د وژل شویو کلیوالو جنډې مې په سر رپېدې .

۱۳۸۷، د تلې ۸مه ، کابل

بیټ نیکه

نیکه !

ستا دعا قبلېدونکې وه، ستا د دعا برکت و چې، د کسي او سلیمان د غرونو په ډډو کې د پښتنو کېږدۍ پلنې شوې او له نغریو اورونه پورته شول .

نیکه !

تاسو په پوره عاجزۍ او اخلاص لوی دربار ته لاس ونیو او د زړه له تله مو وویل :

دا وګړي ډېر کړې خدایه لویه خدایه لویه خدایه !

نیکه!

د همدغې دعا برکت و چې، دغه وګړي ډېر شول، نورو سیمو ته وکوچېدل او سیمې پرې ښایسته شوې .

نیکه !

خو ته خبر يې، ستا په لمسیانو اوس څه تېرېږي !؟

هغه لمسیان چې، ستا د دعا په برکت ډېر شوي وو ، اوس د نابودۍ خوا ته روان دي.

نیکه !

د کسي او سلیمان غرونه ستا د لمسیانو په وینو ولمبېدل، د نغریو اورونه مړه دي، اوس د هغوی د کېږدیو مراندي شلېدلي او یو ستر توپان يې هر څه په مخه کړي دي .

نیکه !

ستا لمسیان یو بل نه سرونه غوڅوي، اوس په هر ګام کې، ستا د لمسي جسد پروت دی او اوس د هر خوړ د اوبو رنګ ستا د لمسیانو وینو سور کړی دی .

نیکه!

اوس هغه سپین پټکي، چې سرونه به پرې ښایسته وو ، له زنو را تاو دي او اوس ...

نیکه !

ستا لمسیانو ته (دا جهان قصاب خانه) شو او هر لمسی دې، د (قصاب په غولي پا بسته ولاړ دی)*

نیکه !

ستا نازولي لمسیان، د یو بل په وینو نه مړېږي، د نورو خو پښوا ورته زړونه ډک وو ، له هرې خوا پرې ناتاردی، مرګوني ګوزارونه دي او ...

نیکه !

زموږ لاسونه په وینو سره دي، موږ يې له شرمه د خدای پاک دربار ته نشو پورته کولی، دعا مو نه قبلېږي .

نیکه !

قیامت ته انتظار مه کوه ! ستا په لمسیانو همدا اوس قیامت دی، را پورته شه او بیا د یوې ونې ډډ ته تکیه وواهه، لاسونه پاک در بار ته پورته کړه او د زړه له تله ووایه :

دا وګړي ډېر کړې خدایه ! لویه خدایه – لویه خدایه !

نیکه !

هله ، ځنډ مه کوه ! ستا لمسیان یو بې رحمه توپان په مخه کړي دي. که په دعا کې ځنډ وکړې د نسل لپاره به هم ځوک پاتې نه شي او بیا به ستا دعا لکه ستا د لمسیانو برخلیک په هوا کې ورکه شي .

د وږي ۲۲ مه ، ۱۳۸۲

* دا جهان قصابخانه کړ خدای وماته - پا بسته ولاړ په غولي د قصاب یم

پای

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کې پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالۍ ــــ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت مياشت ــــ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې ــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې ــــ ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- ارينه پوهه ــــ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکی (د کمپيوټر زده کړه) ــــ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديواکتيويتي ــــ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود ــــ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ ــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخې د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لارې چارې چې اندېښنه ستاسو له ژوند څخه محو کوي ــــ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN ــــ Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم ــــ ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼې د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو ــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټی ــــ ويناواله: وحيده "آرينزی"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ــــ ليکوال: څارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــ ډاکټر عبدالباري

- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ____________ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ____________ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاریخ او سیاست :

- روز شمار واقع افغانستان ____________ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکي ____________ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښي ____________ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه ____________ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ____________ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

پای